

**ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
ΕΔΕΣΣΑΣ**

Το Μήνυμα του ντόπιου

Για τα 100 χρόνια από την
Προσάρτηση της Μακεδονίας

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΣΤΙΚΗ ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
"ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΔΕΣΣΑΣ"
Δ/ση: Ζαφειράκη 16 Τ.Κ. 58200 ΕΔΕΣΣΑ
www.edessavoden.gr

ΣΥΝΤΑΞΗ: Τράικο Πάσκοβ
Blog: Ilinden Makedonia
E-mail: Karatasho@yahoo.gr

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Το Μήνυμα του Ντόπιου για τα 100 χρόνια από την Προσάρτηση της Μακεδονίας

Άκου Μακεδόνα
Άκου Νεοέλληνα

Φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια από την προσάρτηση της νότιας Μακεδονίας στο κράτος της Ελλάδας το 1912. Ήδη πολλοί φορείς άρχισαν τις επετειακές εκδηλώσεις για να εορτασθεί με πανηγυρικό τρόπο η «απελευθέρωση της Μακεδονίας από τον τουρκικό ζυγό».

Επίκεντρο των εκδηλώσεων είναι βέβαια η μεγαλούπολη της Μακεδονίας, η Θεσσαλονίκη.

Η δημοτική αρχή προγραμματίσει πλήθος εκδηλώσεων. Στους «άξονες των δράσεων» την πρώτη θέση κατέχει η Ιστορία. Στα πλαίσια αυτά και σύμφωνα με το πρόγραμμα, «Διοργανώνεται τριήμερο επιστημονικό συνέδριο τον Οκτώβριο του 2012 στο νέο Μέγαρο Μουσικής, με διεθνές ενδιαφέρον και τη συμμετοχή επιστημόνων απ' όλα τα μέρη του κόσμου. Η οργάνωση θα γίνει από κορυφαίους ιστορικούς επιστήμονες. Επίσης, σχεδιάζεται έκθεση ιστορίας των 100 χρόνων της πόλης στην αποθήκη Γ του λιμανιού».

Από τις μη ελληνόφωνες και μη ρωμαιορθόδοξες κοινότητες που κατοικούσαν στη Μακεδονία εκείνη την περίοδο, ιδιαίτερη αναφορά γίνεται μόνο στην Εβραϊκή. Ειδική έκθεση με τίτλο «Οι Εβραίοι στη Θεσσαλονίκη. Ανεξίτηλα σημάδια στο χώρο» οργανώθηκε από το Αρχαιολογικό Μουσείο της Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με το Εβραϊκό Μουσείο Θεσσαλονίκης και θα λειτουργήσει για ολόκληρο το χρόνο».

Φυσικά οι «κορυφαίοι ιστορικοί επιστήμονες», που θα συμμετάσχουν στο ιστορικό συνέδριο, δεν πρόκειται να ασχοληθούν με το πόσο τυχαίο ήταν το ανεξίτητο γεγονός ότι το ποσοστό εξόντωσης των Εβραίων της Θεσσαλονίκης από τους Ναζί είναι το μεγαλύτερο μεταξύ των μεγάλων πόλεων της Ευρώπης ή το γεγονός της καταστροφής των εβραϊκών μνημείων και νεκροταφείων της Θεσσαλονίκης από τις ελληνικές αρχές κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ή το γεγονός ότι αυτά δε επιστράφηκαν μετά την ήττα των Ναζί σε εκείνους που κατάφεραν να επιζήσουν.

Σ' αυτές τις εκδηλώσεις ασφαλώς καλούμαστε να συμμετάσχουμε πρώτα και κύρια εμείς οι Μακεδόνες, γιατί εμείς είμαστε οι γηγενείς, οι Ντόπιοι, όπως μας αποκαλούν, κάτοικοι αυτού του τόπου και οι όποιες ιστορικές αλλαγές αφορούν πρώτα και κύρια εμάς. Καλούμαστε, όμως, να συμμετάσχουμε ως θεατές, χειροκροτητές και άβουλοι κομπάρσοι. Κανένας «κορυφαίος ιστορικός επιστήμονας» από αυτούς που θα συμμετάσχουν στα επετειακά ιστορικά συνέδρια δεν πρόκειται να τολμήσει να ιστορήσει την πραγματική ιστορία. Να καταθέσει τα όσα συνέβησαν στην πραγματικότητα πριν, κατά και μετά τα γεγονότα του 1912 και πόση σχέση έχουν εκείνα με την έννοια της απελευθέρωσης. Αυτήν την αποτίμηση οφείλουμε να την κάνουμε πρώτα και κύρια εμείς οι Μακεδόνες, οι γηγενείς της Μακεδονίας, οι Ντόπιοι όπως μας αποκαλούν. Να την κάνουμε και να την καταθέσουμε για να την γνωρίζουν οι νεότεροι.

Απελευθέρωση σημαίνει απαλλαγή από εκείνο το καθεστώς που επέβαλαν ξένοι και που περιορίζει τις ελευθερίες των γηγενών στο δικαίωμα της έκφρασης, της αυτοδιοίκησης, της άσκησης των δικαιωμάτων τους πάνω στη γη τους.

Τι συνέβη, όμως, με την μεγάλη πλειοψηφία των γηγενών που δεν ήταν ελληνόφωνοι ή ρωμαιορθόδοξοι; Τους Μακεδόνες που ομιλούσαν τη Μακεδονική ή τη Βλάχικη ή τους μουσουλμάνους Μακεδόνες; Αυτές οι κοινότητες αποτελούσαν πάνω από τα 3/4 του γηγενούς πληθυσμού.

Με την αλλαγή του 1912 οι ελευθερίες μας, όχι μόνο δεν αποκαταστάθηκαν, αλλά και περιορίστηκαν.

Η γη που είχαν αρπάξει οι Οθωμανοί κατακτητές και την είχαν μετατρέψει σε τσιφλίκια τους, δεν επιστράφηκε σ' εμάς τους γηγενείς, αλλά είτε έγινε τσιφλίκια Γραικών τσιφλικάδων, είτε μοιράστηκε στους νέους εποίκους που πήραν τη θέση των Τούρκων. Οι πλουτοπαραγωγικές πηγές του τόπου μας πέρασαν από την εκμετάλλευση των Οθωμανών στην εκμετάλλευση του νέων δυναστών.

Περισσότεροι από τους μισούς ντόπιους αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους: μερικοί για να σώσουν τη ζωή τους, άλλοι για να αποφύγουν τη βάρβαρη καταπίεση του νέου καθεστώτος και άλλοι λόγω της οικονομικής καταπίεσης.

Εκείνοι οι Μακεδόνες που εξοντώθηκαν, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν ή οδηγήθηκαν σε αναγκαστικό εκπατρισμό αυτά τα 100 χρόνια, είναι πολύ περισσότεροι από εκείνους που έπαθαν το

ίδιο κατά τα 500 περίπου χρόνια τουρκικής κατοχής.

Η διοίκηση του τόπου μας δεν πέρασε στα χέρια των γηγενών, όπως θα συνέβαινε σε μια πραγματική απελευθέρωση. Χωροφύλακες, αξιωματικοί του στρατού, δάσκαλοι, παπάδες, δεσποτάδες, διοικητικοί υπάλληλοι, νομάρχες κλπ. μας ήρθαν από την Πελοπόννησο, την Κρήτη, την Ανατολή.

Οι γηγενείς Μακεδόνες, εκτός από τους χαφιέδες, δεν διορίζονταν στο δημόσιο. Μόνο μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου (1946-1949) άρχισαν να διορίζονται στις κατώτερες θέσεις του δημοσίου. Ακόμα και αυτό, δεν έγινε για να αποδοθεί δικαιοσύνη, αλλά διότι, μετά τη δημιουργία της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στα πλαίσια του ομόσπονδου γιουγκοσλαβικού κράτους και τη θέση του Κ.Κ.Ε. για ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία κατά τον Εμφύλιο, έδειξε ως πολύ πιθανή την απώλεια της νότιας Μακεδονίας από την Ελλάδα. Οι μικρές παραχωρήσεις αποσκοπούσαν στον μετριασμό της αγανάκτησης των γηγενών και ως μέσον διάβρωσης και αφομοίωσής τους.

Με το νέο καθεστώς η μητρική μας γλώσσα, όχι μόνο δεν αντικατέστησε την τουρκική των κατακτητών, αλλά και απαγορεύτηκε, καταδιώχθηκε, λοιδορήθηκε, συκοφαντήθηκε. Τα ήθη και έθιμά μας μπήκαν υπό κηδεμονία. Η καλλιέργεια της ντόπιας μακεδονικής κουλτούρας απαγορεύτηκε. Απαγορεύτηκε ακόμα και η χρήση τραγουδιών στους γάμους και τις γιορτές. Μας απαγορεύτηκε ακόμα και να δηλώνουμε ίδια εθνική ταυτότητα και καταγωγή με τους ομογενείς μας που εκπατρίστηκαν, είτε ως οικονομικοί μετανάστες, είτε ως εθνοπολιτικοί πρόσφυγες.

Μόνο λόγω της στήριξης των διεθνών οργανισμών και της υπογραφής από την Ελλάδα των διεθνών συνθηκών για τα ανθρώπινα δικαιώματα μπορούμε πλέον να εκφραζόμαστε ελεύθερα. Χάρη σ' αυτές τις κατοχυρωμένες ελευθερίες μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα και για την πραγματική ιστορία του τόπου μας και του λαού μας. Χάρη στις νέες τεχνολογίες, και κυρίως το internet, η φωνή μας μπορεί να φτάσει σε κάθε γωνιά της χώρας και του κόσμου ολόκληρου. Το ελάχιστο που μπορούμε και έχουμε υποχρέωση να κάνουμε, είναι να αποκαταστήσουμε την αξιοπρέπεια, την ιστορία και τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματά μας.

Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 απευθυνόμαστε στις επίσημες αρχές και ζητάμε να καταργηθούν όλες οι μορφές ρατσιστικών διακρίσεων. Να παρθούν μέτρα για την

αποκατάσταση των αδικιών που μας κατάντησαν πολίτες τρίτης κατηγορίας και οικονομικά ασθενέστερους ακόμα και από τους Ρωσοπόντιους που εγκατέστησαν στον τόπο μας τη δεκαετία του 1990. Το δίκαιο αίτημά μας να καταργηθεί η ρατσιστική εξαίρεση των Μακεδόνων πολιτικών και οικονομικών προσφύγων από το δικαίωμα επαναπατρισμού και αποκατάστασης, κάτι που έγινε για όλους τους άλλους εκπατρισθέντες, δεν ικανοποιήθηκε. Αντί γι' αυτό έγινε μαζική εγκατάσταση στον τόπο μας Ρωσοποντίων, οι οποίοι καταχρηστικά ονομάστηκαν «παλιννοστούντες», καθώς ουδέποτε είχαν κατοικήσει και φύγει από την περιοχή μας.

Για να εγκατασταθούν και να παραμείνουν στον τόπο μας αυτοί οι νέοι έποικοι, το κράτος τους έδωσε προνόμια, τα οποία ίσχυαν μόνο για εγκατάσταση σε Μακεδονία και Θράκη. Τους δόθηκαν ευνοϊκά δάνεια για την αγορά κατοικίας, χαριστικά στην ουσία, προσελήφθησαν προνομιακά σε δημόσιες θέσεις, είχαν προνομιακή μεταχείριση στις εμπορικές και επαγγελματικές τους δραστηριότητες κλπ. Και όλα αυτά έγιναν την ίδια στιγμή που οι γηγενείς ήταν και παραμένουν οι οικονομικά ασθενέστεροι, με μεγάλο ποσοστό ανέργων, μικροκτηματίες, μικροεπιχειρηματίες, υποαπασχολούμενοι τεχνίτες.

Είναι προφανές ότι αυτή η πολιτική εξυπηρετούσε την ενίσχυση του εποικισμού της Μακεδονίας με ξένους πληθυσμούς, για να αλλοιωθεί ακόμα περισσότερο η σύνθεση του πληθυσμού σε βάρος των Ντόπιων.

Είναι το τελευταίο στάδιο μιας πολιτικής που άρχισε τη δεκαετία του 1910. Και τότε το κράτος των Αθηνών έστειλε την πλειοψηφία των προσφύγων στη Μακεδονία για να αλλοιώσει τη σύνθεση του πληθυσμού της σε βάρος των ντόπιων. Εκείνοι οι πληθυσμοί αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρογονική τους γη, για να εξυπηρετήσουν μια κλασική αποικιοκρατική πολιτική. Ήταν δηλαδή θύματα εκείνης της πολιτικής. Χρησιμοποιήθηκαν όμως και ως θύτες, γιατί έπαιζαν και το ρόλο του θύτη, παίζοντας τον ρόλο του χωροφύλακα των γηγενών. Οι ομοϊδεάτες των ΠΑΟτζήδων και Ταγματασφαλιτών τον παίζουν προκλητικά και σήμερα. Εγκαταλείποντας την πατρίδα τους εκείνοι οι πρόσφυγες, και μάλιστα με υπογραφή της Ελλάδας και σύμφωνη γνώμη των Δυτικών συμμάχων, μετατράπηκαν σε εποίκους – όργανα και αιχμάλωτοι της ελλαδικής αποικιοκρατίας. Βρέθηκαν στην πολύ δυσάρεστη θέση ή να μείνουν χωρίς πατρίδα ή να παίζουν τον ρόλο του αποικιοκράτη. Αναγκαστικά επέλεξαν το δεύτερο από τα δυο κακά και έτσι μετατράπηκαν σε φορείς ρατσιστικής

πολιτικής.

Οι γηγενείς εμφανίζονταν στα μάτια τους ως ύποπτα όργανα των «Βουλγάρων», των «Σλάβων» ή των «Πανσλαβιστών» και τελευταία των «Σκοπιανών», που επιβουλευόνταν ή είχαν «εδαφικές βλέψεις» στη «Μακεδονία μας». Εμφανιζόμασταν λοιπόν ως εν δυνάμει εχθρός τους και έπρεπε να αραιώνουμε ή να υποταγούμε και να αφομοιωθούμε με εκείνους. Έτσι αυτοί οι έποικοι έγιναν φορείς της ρατσιστικής πολιτικής και της προπαγάνδας του κράτους των Αθηνών εναντίον των μη ελληνόφωνων γηγενών. Όχι μόνο δεν ανταποκρίθηκαν στις εκκλήσεις μας για συμπαράσταση στον δίκαιο αγώνα μας, αλλά και στήριξαν μαζικά την ρατσιστική πολιτική του επίσημου κράτους. Τη δικαιολογούσαν και την υποστήριζαν πολιτικά. Αλλά ακόμα και όσοι δεν το έκαναν, τη στήριζαν παθητικά. Έβλεπαν τις ρατσιστικές διακρίσεις, τις διώξεις, τις αδικίες και σιωπούσαν.

Ο δεύτερος, μετά την ανάγκη, βασικός παράγοντας στον οποίο στηρίχτηκε ο αντιμακεδονικός ρατσισμός, είναι τα αναρίθμητα ψέματα με τα οποία τροφοδοτούν τους υπηκόους αυτού του κράτους. Πολλά από τα ψέματα αφορούν την «απελευθέρωση της Μακεδονίας».

Πραγματικοί αγώνες για την απελευθέρωση της Μακεδονίας έγιναν από τους ίδιους τους Μακεδόνες. Αυτοί, όμως, είναι πνιγμένοι στα αναρίθμητα ψέματα, τη στρέβλωση και τη συκοφαντία. Η μαύρη προπαγάνδα τους εμφανίζει ως αγώνες των «αιμοσταγών Βουλγάρων» ή των Σέρβων ή των «Πανσλαβιστών» που είχαν εδαφικές διεκδικήσεις στη Μακεδονία. Κρύβουν την αλήθεια που λέει ότι εκείνους τους αγώνες τους έκαναν οι Ντόπιοι κάτοικοι της Μακεδονίας. Στα απομνημονεύματα και τις επίσημες εκθέσεις αναφέρεται ρητά η Μακεδονία ως τόπος καταγωγής της πολιτικής ηγεσίας της απελευθερωτικής οργάνωσης Ε.Μ.Ε.Ο. (Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση), που ιδρύθηκε στη Θεσσαλονίκη (1892), καθώς και των οπλαρχηγών και των επαναστατών. Αυτά, όμως είναι στη διάθεση μόνο ερευνητών και αιρετικών πολιτών.

Αποκρύπτεται συστηματικά το γεγονός ότι το κυρίαρχο σύνθημα εκείνων των αγωνιστών ήταν «Η Μακεδονία στους Μακεδόνες» και όλες οι διακηρύξεις μιλούσαν για μια ανεξάρτητη Μακεδονία, στην οποία όλες οι εθνικές και θρησκευτικές κοινότητες θα συνυπήρχαν ισότιμα και η οθωμανική εξουσία, κατά της οποίας στρέφονταν, θα αντικαθίστατο από την εξουσία των γηγενών.

Πράγματι η Βουλγαρία είχε βλέψεις στη Μακεδονία, όπως και η Σερβία. Αυτές τις βλέψεις επικαλείται η Ελλάδα για να δικαιολογήσει τις δικές της βλέψεις. Ήταν όμως δικαιολογημένες; Σε καμία από τις ντόπιες εθνικές κοινότητες της Μακεδονίας δεν είχε αναπτυχθεί πολιτικό κίνημα υπέρ της ένωσης της χώρας τους με κάποιο από τα γειτονικά κράτη ή το διαμελισμό της ανάμεσα σε αυτά. Καμία δεν αποκαλούσε τη Μακεδονία Βόρεια Ελλάδα, Νότια Σερβία ή Νοτιοδυτική Βουλγαρία. Αλλά ούτε στην Ελλάδα, τη Βουλγαρία ή τη Σερβία κάποιοι την αποκαλούσαν έτσι. Όλοι την αποκαλούσαν σκέτο Μακεδονία.

Στον απελευθερωτικό αγώνα της Μακεδονίας συμμετείχαν κυρίως οι μη ελληνόφωνοι (μακεδονόφωνοι - βλαχόφωνοι) Μακεδόνες, καθώς οι ελληνόφωνοι ζούσαν κυρίως στα πεδινά και τα αστικά κέντρα. Επιπλέον οι ελληνόφωνοι τελούσαν υπό την κηδεμονία του πατριαρχικού ιερατείου που συνιστούσε «υπακοή στους κρατούντες».

Την περίοδο του μακεδονικού απελευθερωτικού αγώνα καμία αντιπαράθεση, σύγκρουση ή αντιπαλότητα δεν δημιουργήθηκε ποτέ μεταξύ των ντόπιων. Ποτέ ελληνόφωνοι της Μακεδονίας δεν διαμαρτυρήθηκαν για κάποια επίθεση ή πίεση από τους μη ελληνόφωνους Μακεδόνες και ουδέποτε ζήτησαν κάποια προστασία από την Ελλάδα. Απεναντίας, όλες οι μαρτυρίες και η ζώσα πραγματικότητα μιλάνε για διαχρονικά αρμονική συνύπαρξη. Στον απελευθερωτικό αγώνα των Μακεδόνων δεν συμμετείχαν οι ελληνόφωνοι, αλλά και δεν τον υπονόμισαν. Την αντιπαλότητα την καλλιέργησαν αργότερα, με πενιχρά ευτυχώς αποτελέσματα, εκείνοι που δεν ήθελαν την ενότητα των γηγενών της Μακεδονίας. Εκείνοι που εφάρμοσαν την τακτική του «διαίρει και βασίλευε». Εκείνοι δηλαδή που πάλεψαν να διαιρέσουν τους επαναστατημένους Μακεδόνες, για να βασιλεύσουν πάνω τους και πάνω στη γη τους.

Τον κύριο διχαστικό ρόλο τον έπαιξαν, βέβαια, ο διπλωματικός μηχανισμός της Ελλάδας στη Μακεδονία και ο μηχανισμός του πατριαρχικού ιερατείου. Και είχαν τον λόγο τους.

Μετά την εξέγερση του 1903, που ονομάστηκε επανάσταση του Ίλιντεν, καθώς η έναρξή της συνέπεσε με τη γιορτή του Προφήτη Ηλία, φάνηκε ως πολύ πιθανή η δημιουργία αυτόνομου μακεδονικού κράτους. Αυτό θα ακύρωνε τις επεκτατικές βλέψεις του βασιλείου της Ελλάδος προς βορρά. Από την άλλη πλευρά, το πατριαρχικό ιερατείο της Κωνσταντινούπολης στην πιθανότητα

απελευθέρωσης της Μακεδονίας έβλεπε να επαναλαμβάνεται αυτό που έγινε με την απελευθέρωση των άλλων βαλκανικών λαών. Κάθε λαός δημιούργησε δική του αυτοκέφαλη εκκλησία, με συνέπεια το ποίμνιο του Πατριαρχείου να περιορίζεται στα όρια της οθωμανικής επικράτειας. Ακόμα και η ελληνόφωνη Ελλάδα δημιούργησε δική της αυτόνομη εκκλησία, την οποία το Πατριαρχείο είχε χαρακτηρίσει σχισματική. Οι σχέσεις τους αποκαταστάθηκαν το 1850, χωρίς όμως να καταργηθεί το αυτοκέφαλο της ελλαδικής εκκλησίας. Τώρα και μέσα στην οθωμανική επικράτεια το πατριαρχικό ιερατείο είχε ως ανταγωνιστή τη βουλγαρική Εξαρχία που προσπαθούσε να προσεταιριστεί όλους τους σλαβόφωνους (Μακεδόνες, Πομάκους, Σέρβους) και είχε αναγνωριστεί το δικαίωμα στους Βλάχους να δημιουργούν δικές τους εκκλησίες και σχολεία. Για να μη χάσει λοιπόν την επιρροή του στη Μακεδονία, έπρεπε να υπονομεύσει τον απελευθερωτικό αγώνα του λαού της. Και το έκανε αυτό με πολύ βρώμικο τρόπο.

Όπως γράφουν στα απομνημονεύματά τους οι ίδιοι οι διπλωμάτες της Ελλάδας στη Μακεδονία και οι Δεσποτάδες – και κυρίως ο Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης – συνεργάστηκαν με τους κατακτητές και τους βοήθησαν να καταπνίξουν το μακεδονικό απελευθερωτικό κίνημα. Εκείνη η συνεργασία οδήγησε ακόμη περισσότερο τους μακεδονικούς πληθυσμούς στην απομάκρυνσή τους από το Πατριαρχείο και την προσέγγισή τους με την Εξαρχία, η οποία είχε κρατήσει σαφώς καλύτερη στάση απέναντι στο αυτονομιστικό κίνημα, καθώς και την Καθολική εκκλησία (Ενωτικοί-Ουνίτες). Έχοντας χάσει πλέον την πνευματική επαφή με τους μακεδονικούς πληθυσμούς, προσπάθησε να τους επαναφέρει στις τάξεις του με δόλο και με βία. Βασικό τους εργαλείο έγινε η εξαγορά, η συκοφαντία και ο διχασμός.

Ο ίδιος ο Καραβαγγέλης αναφέρει στα απομνημονεύματά του την περίπτωση της εξαγοράς του Καπετάν Κόττα από τη Ρούλια και του Καπετάν Βαγγέλη από το Σρέμπανο, καθώς και την προσπάθεια εξαγοράς του Μήτρο Βλάχου (βλάχικης καταγωγής). Επειδή, όμως, δεν μπόρεσαν να επαναφέρουν τους μακεδονικούς πληθυσμούς με υποκριτικές υποσχέσεις, πειθώ, εξαγορά και συκοφαντία, κατέφυγαν στη βία. Ενήργησαν για τη δημιουργία μισθοφορικών σωμάτων με επικεφαλής αξιωματικούς και υπαξιωματικούς του ελλαδικού στρατού. Το γεγονός ότι κανένας αρχηγός και κανένα σώμα δεν δημιουργήθηκε από τους ελληνόφωνους της Μακεδονίας, απέδειξε περίτρανα τις αρμονικές

σχέσεις των γηγενών μακεδονικών πληθυσμών με διαφορετική μητρική γλώσσα. Εκείνες οι μισθοφορικές συμμορίες, που η κρατική και εκκλησιαστική προπαγάνδα βάφτισε «μακεδονομάχους», δεν ήρθαν στη Μακεδονία για να χτυπήσουν τους Οθωμανούς κατακτητές ή τους Βούλγαρους που υποτίθεται εισέβαλαν στη Μακεδονία, αλλά τους επαναστατημένους μακεδονικούς πληθυσμούς.

Με δολοφονίες, καταστροφές χωριών, εξαγορές, απειλές, εκβιασμούς και τρομοκρατία προσπάθησαν να τους επαναφέρουν δια της βίας στην κηδεμονία του πατριαρχικού ιερατείου. Εκείνους τους οποίους οι ίδιοι έδωξαν με την προδοτική, αντιδημοκρατική και αντιχριστιανική συμπεριφορά τους. Αυτόν τον βρώμικο αγώνα (1904-1908) προβάλουν σήμερα ως «μακεδονικό αγώνα».

Ακόμα και σήμερα οι διάδοχοί εκείνων των δεσποτάδων, με πρωταγωνιστή τον Θεσσαλονίκης Άνθιμο, πρωτοστατούν στην διάδοση ψεμάτων και συκοφαντιών κατά του μακεδονικού απελευθερωτικού κινήματος. Μιλούν για παραχάραξη της ιστορίας, ενώ οι ίδιοι τους είναι οι μεγαλύτεροι παραχαράκτες. Φωνάζει ο κλέφτης για να τρομάξει ο νοικοκύρης. Προφανώς έχουν το φόβο του ότι «ο κλέφτης και ο ψεύτης τον πρώτο χρόνο (αιώνα) χαίρονται.

Παροτρύνουν τους απλούς πιστούς να μετανοούν για τις κακές τους πράξεις με τι οποίες έβλαψαν συνανθρώπους τους, να τις εξομολογούνται σε αυτούς, αλλά οι ίδιοι τους δεν το κάνουν ποτέ. Καλούν τους άλλους να αναλογίζονται μήπως έχουν ξεφύγει από τον σωστό δρόμο, αλλά αυτό δεν ισχύει για τους ίδιους.

Εμείς οι Μακεδόνες έχουμε έναν ιδιαίτερο λόγο να ασχοληθούμε και να αποκαλύψουμε τον ρόλο του Ρωμαιορθόδοξου ιερατείου. Υπονόμευσε την απελευθέρωσή μας και σήμερα πρωταγωνιστεί στην υπονόμηση του αγώνα μας για αποκατάσταση των αδικιών, την ελευθερία έκφρασης, την αποκατάσταση της αλήθειας. Φοβάται την αλήθεια όπως ο διάβολος το λιβάνι.

Η πορεία του Ρωμαιορθόδοξου ιερατείου

Ο χριστιανισμός ξεκίνησε ως θρησκευτικό κίνημα των ταπεινών και καταφρονημένων. Κατάγγειλε την απληστία των φεουδαρχών και των εμπόρων, την εκμετάλλευση και την καταπίεση των αδυνάτων. Για τον λόγο αυτό υπέστη διωγμούς από τη ρωμαϊκή εξουσία. Όταν, όμως, η ρωμαϊκή εξουσία διαπίστωσε ότι οι παλιές

ελληνορωμαϊκές θρησκείες, στις οποίες στηρίζονταν μέχρι τότε, είχαν εκφυλιστεί και φθαρεί, αποφάσισε να τις αντικαταστήσει με μια νέα και άφθαρτη. Εξάλλου αυτή η νέα θρησκεία υιοθετούσε την άποψη πολλών ανατολικών θρησκειών περί ενός ανώτερου θεού και των βασιλέων και ιερέων εκπροσώπων του πάνω στη γη. Πολλά βασίλεια της Ανατολής είχαν στηρίξει την μακραίωνη επιβίωσή τους πάνω σ' αυτή την αρχή. Έτσι την προσάρμοσαν στην εξουσία τους και εμφάνισαν τους αυτοκράτορες και τους βασιλιάδες, μαζί με τους δεσποτάδες και τους ιερείς, ως εκπροσώπους του θεού πάνω στη γη. Εξάλλου ρητά αναφέρεται ο ιδρυτής Ιησούς Χριστός ως «Βασιλεύς των Βασιλέων». Αυτό υποβοηθούσε την υποταγή των πληθυσμών στην πνευματική και κατά συνέπεια στην πολιτική τους εξουσία. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που τον χριστιανισμό τον υιοθέτησε και τον επέβαλε ως επίσημη θρησκεία η Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Μεγάλο μέρος των πληθυσμών των ανατολικών επαρχιών της, και ειδικά της Καππαδοκίας, Κιλικίας, Συρίας, Παλαιστίνης, ήταν ήδη χριστιανοί. Αυτούς τους πληθυσμούς επεδίωκε να προσεταιριστεί για να στηρίξει την εξουσία της σε εκείνες τις περιοχές.

Οι κατακτητές και οι δυνάστες πάντα επεδίωκαν να αφομοιώσουν θρησκευτικά τους πληθυσμούς των χωρών τις οποίες επιβουλεύονταν. Πιο σύγχρονο παράδειγμα είναι ο εκχριστιανισμός των γηγενών της Αμερικής. Οι ευρωπαίοι αποικιοκράτες μαζί με τα εκστρατευτικά σώματα έστειλαν και ιεραποστόλους. Αν πείσεις τους αυτόχθονες ότι είσαι εκπρόσωπος του αληθινού θεού, τότε αυτοί υποτάσσονται ευκολότερα.

Αυτόν το ρόλο, φυσικά, δεν δέχτηκαν να τον παίξουν οι πραγματικοί χριστιανοί, αλλά εκείνοι που γοητεύτηκαν και κατάπιαν λαίμαργα το δόλωμα των αγαθών της κοσμικής εξουσίας. Με εκείνους οι αυτοκράτορες έκαναν τη δουλειά τους και εκείνων τις θρησκευτικές πεποιθήσεις επέβαλαν. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που όλες τις Οικουμενικές Συνόδους, οι οποίες και διαμόρφωσαν το επίσημο χριστιανικό δόγμα, τις συγκαλούσαν οι αυτοκράτορες. Εκείνοι διόριζαν τους Πατριάρχες και τους Δεσποτάδες, εκείνοι καθόριζαν τις βασικές αρχές του χριστιανισμού, εκείνοι καταδίωξαν όλες τις άλλες θρησκευτικές δοξασίες ως μη ορθό-δοξες.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το γεγονός της δίωξης των εικόνων, ως ειδωλολατρικών συμβόλων, έγινε από αυτοκράτορες, αλλά και από αυτοκράτορες έγινε η επιβολή της εικονολατρίας. Ο λόγος φυσικά ήταν ο μυστικισμός, η θεοφοβία και δεσποτοφοβία

που ενέπνεαν οι εικόνες στους αδαείς πιστούς. Εξάλλου οι περισσότεροι από εκείνους που είχαν ανακηρυχθεί άγιοι, ήταν Δεσπότες και Αυτοκράτορες. Αποτέλεσμα αυτής της ανίερης συμμαχίας ήταν το θεοκρατικό φεουδαρχικό καθεστώς που επιβλήθηκε από τους Ρωμαίους στους υποτελείς λαούς.

Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία δεν δημιουργήθηκε από την εθελοντική συνένωση κάποιων λαών. Οι Ρωμαίοι επιβλήθηκαν με τη δύναμη των όπλων ως κατακτητές και συμπεριφέρθηκαν ως κατακτητές. Με τη βία άρπαζαν τη γη άλλων λαών και τους μετέτρεψαν σε είλωτες και δούλους ή τους επέβαλαν δυσβάστακτους φόρους χωρίς να προσφέρουν απολύτως τίποτα σ' αυτούς. Αυτή η εξουσία αντάμειψε τους κήρυκες του χριστιανισμού επιβάλλοντας ως υποχρεωτική τη νέα θρησκεία και καταδιώκοντας όλες τις άλλες, μεταξύ των οποίων και την ελληνική. Έχτισε μεγαλοπρεπείς ναούς, όπως της Αγίας Σοφίας, ίδρυσε μοναστήρια, παραχώρησε μεγάλες εκτάσεις γης και μεγάλα χρηματικά ποσά από τα δημόσια ταμεία για να συντηρούνται. Με τη σειρά τους, οι προνομιούχοι πλέον κληρικοί ανταπέδιδαν αυτές τις κοσμικές παροχές προπαγανδίζοντας υπέρ των «Βασιλέων επί της γης», εκπροσώπων του επουράνιου Βασιλέα. Οι ίδιοι τους ονομάζονται Πατέρες, εκπρόσωποι του επουράνιου Πατέρα. Έτσι οι, σύμφωνα με τις γραφές τους, «δούλοι του θεού» γίνονταν εύκολα και δούλοι τους. Βασικό στοιχείο των τελετουργιών τους έγιναν οι πομπώδεις εκκλήσεις προς τον επουράνιο Βασιλέα να δωρίζει «νίκας τοις βασιλεύσι και το σον φυλάττων δια του σταυρού σου πολίτευμα». Και το πολίτευμα εκείνο για το οποίο έκαναν δεήσεις, ήταν το φεουδαρχικό και δουλοκτητικό.

Τον αυτοκράτορα που επέβαλε τον χριστιανισμό ως επίσημη θρησκεία, τον ανακήρυξαν άγιο κι ας ήταν, χάριν της εξουσίας, σφάχτης ακόμα και του γιου του. Διέδωσαν τη φήμη ότι επικράτησε των αντιπάλων του, επειδή είδε όραμα έναν σταυρό με το επίγραμμα «εν τούτω νίκα». Όλοι οι ιστορικοί συμφωνούν ότι ο αγώνας στον οποίο επικράτησε ο Κωνσταντίνος, ο Άγιος και ο Μέγας, ήταν ένας ανελέητος αγώνας εξουσίας, γεμάτος βία, δολοπλοκίες, διανομή αξιωμάτων, προνομίων και εδαφών. Είναι αδύνατον ο θεός των χριστιανών να ευνόησε κάποιον από τους τέτοιου είδους αδίστακτους διεκδικητές της εξουσίας. Απλούστατα ο χριστιανισμός από πνευματική - φιλοσοφική λειτουργία είχε μετατραπεί σε πολιτικό εργαλείο. Στην συνέχεια το πατριαρχικό ιερατείο ανταμοιφθηκε και εξελίχθηκε στον δεύτερο ισχυρότερο θεσμό μετά τη βασιλεία.

Για να επιβιώσει αυτό το καθεστώς καταδίωξε οτιδήποτε θα υπονόμει την πνευματική και πολιτική του εξουσία πάνω στους υποτελείς λαούς. Καταδίωξε ό,τι απειλούσε τον πνευματικό σκοταδισμό στον οποίο στηρίζονταν. Ό,τι θα άνοιγε τα μάτια των υπηκόων. Εμπόδισε την καλλιέργεια κριτικής σκέψης και ελεύθερου πνεύματος, γιατί αυτά αποτελούσαν θανάσιμη απειλή για τη σκοταδιστική και φεουδαρχική εξουσία του. Στα πλαίσια αυτά καταδίωξε και την ελληνική φιλοσοφία, της οποίας υποκριτικά εμφανίζονται σήμερα ως υπερασπιστές και κληρονόμοι. Κατά τα άλλα καταγγέλλουν επιδεικτικά την υποκρισία.

Αυτή η κληρικοφεουδαρχική συμμαχία καταδίωξε και όλα τα κοινωνικοθρησκευτικά και επαναστατικά κινήματα. Τα κυριότερα από αυτά, των Παυλικιανών στη Μ.Ασία και των Μπογκομίλων στα Βαλκάνια, ο μεν στρατοκρατικός μηχανισμός τα καταδίωξε σφάζοντας και καταστρέφοντας τα συγγράμματά τους και τις κοινότητές τους, ο δε ιερατικός διαβάλλοντας, συκοφαντώντας και αφορίζοντας. Τα καταδίκασαν ως αιρετικά και ήταν πράγματι αιρετικά. Αγωνίζονταν να άρουν την απάτη, την υποκρισία, την αρπαγή, την εκμετάλλευση, την καταπίεση, το σκοταδισμό και τη χρήση της θεοφοβίας για εξουσιαστικούς σκοπούς.

Από τη λέξη αιρετικό προέκυψε και η λέξη εξαιρετικό, δηλαδή το προερχόμενο από (εξ) αιρετικό. Εκ των υστέρων το εξ-αιρετικό επικράτησε να θεωρείται το καλύτερο από τα συνηθισμένα, το ξεχωριστό. Είναι οι ιδέες, οι απόψεις και οι προσωπικότητες των εξ-αιρετικών. Εκείνων δηλαδή που αμφισβήτησαν τις κατεστημένες απόψεις, που συνήθως επέβαλαν οι συντηρητικοί για να συντηρήσουν ιδεολογήματα και καθεστώτα που τους επέτρεπαν να εκμεταλλεύονται τους λαούς και να ζουν πλουσιοπάροχα ως παράσιτα από αυτούς. Αυτοί οι εξ-αιρετικοί, με την αμφισβήτηση των κατεστημένων απόψεων και καθεστώτων, οδήγησαν την ανθρωπότητα σε νέες ανακαλύψεις, σε ορθολογικές απόψεις και γνώσεις και συνέβαλαν σε απελευθερωμένες δημοκρατικές κοινωνίες. Γι' αυτό και κατά κανόνα καταδιώχθηκαν από τα αυταρχικά καθεστώτα και αφορίστηκαν από την εκκλησία ως (εξ)αιρετικοί.

Οι Μακεδόνες μπορούν, μαζί με τους Θράκες, να είναι περήφανοι που στην πατρίδα τους και από τους προγόνους τους αναπτύχθηκε το κίνημα των Μπογκομίλων (10^{ος}- 14^{ος} αιώνας). Είναι απόγονοι εξ-αιρετικών προγόνων. Εξάλλου η ίδια η λέξη μπογκόμιλοι

(βογόμιλοι στα ελληνικά) είναι μακεδονική και προέρχεται από τη λέξη μπόγκα (θεός) και μίλοι (αγαπητοί).

Οι Μπογκόμιλοι υποστήριζαν, μεταξύ άλλων, ότι από τον θεό δεν απορρέει καμία εξουσία ανθρώπων πάνω σε ανθρώπους, ο θεός δεν έχει εκπροσώπους πάνω στη γη και κατά συνέπεια οι δεσποτάδες εξαπατούν το λαό. Απέρριπταν την ιεραρχία, τις τελετές και τα μυστήρια της εκκλησίας και θεωρούσαν την λατρεία των εικόνων ειδωλολατρία. Αρνούνταν να στρατεύονται και να συμμετέχουν στους πολέμους των ηγεμόνων ή να πληρώνουν φόρους, γιατί δεν αναγνώριζαν φεουδαρχικά δικαιώματα στους ηγεμόνες, τους βασιλιάδες και την εκκλησία πάνω στη γη, καθώς και άλλα παρόμοια.

Χωρίς τα πανάκριβα άμφια (εξ ου και η λέξη μετ-αμφιε-σμένος) το ιερατείο δεν εμπνέει θεοφοβία και χωρίς τις τελετές και τα μυστήρια δεν υποβάλει στον αδαή πιστό φυσικές και μεταφυσικές φοβίες και εξαρτήσεις, ούτε υπνωτίζει ένα μέρος του εγκεφάλου του με σκοπό να το καταστήσει άβατο για την κριτική σκέψη.

Αντί για τις μυστηριακές τελετές του ιερατείου, και πέρα από τις θεολογικές τους δοξασίες, οι Μπογκόμιλοι έκαναν λαϊκές γιορτές και τελετές τιμώντας τις ζωοδόχες δυνάμεις της φύσης (φωτιά, νερό, πηγές, αλλαγή εποχής, γονιμότητα, ήλιος, φεγγάρι κλπ), όπως έκαναν και άλλοι αυτόχθονες ευρωπαϊκοί λαοί. Το γεγονός ότι δεν είχαν ιερατείο και απέρριπταν τις τελετουργίες της αυτοκρατορικής εκκλησίας, δείχνει ότι εκείνες οι τελετές δεν είχαν το μυστηριακό χαρακτήρα των τελετών του ιερατείου, αλλά ήταν λαϊκές εορτές τιμής και επαφής με τις φυσικές δυνάμεις. Αυτές τις λαϊκές τελετές (παγανιστικές), το ιερατείο τις παρουσίαζε στο αδαές ποίμνιό του ως ειδωλολατρικές και τις ταύτιζε με την ελληνική σκέψη και τρόπο ζωής («ελληνικό τω τρόπω»). Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι οι ομοϊδεάτες των Μπογκομίλων στη Δύση, που αποκαλούνταν Καθαροί, θεωρούνται ως πρόδρομοι του ευρωπαϊκού Διαφωτισμού, της Μεταρρύθμισης, της Διαμαρτύρησης (Προτεσταντισμού).

Το πατριαρχικό κατεστημένο, βλέποντας την κατάρρευση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και τον κίνδυνο να χάσει τα κοσμικά του προνόμια, συμμάχησε αμέσως με τη νέα πολιτική εξουσία που άρχισε να επικρατεί στην περιοχή του, την οθωμανική. Εξάλλου είναι γνωστό ότι υποβοήθησε και στην πτώση της Κωνσταντινούπολης, προπαγανδίζοντας ότι είναι θέλημα θεού να πέσει η Πόλη. Προτίμησαν την υποταγή στους Οθωμανούς, αντί

της ένωσης με τους Καθολικούς, η οποία έμπαινε ως όρος για να υπερασπιστούν εκείνοι το Βυζάντιο από την οθωμανική απειλή.

Το πρόσχημα των δογματικών διαφορών με τους Καθολικούς που επικαλούνται, θα ήταν αξιόπιστο αν είχαν επιδιώξει την ένωση των Ορθοδόξων εκκλησιών. Σε μια τέτοια περίπτωση το Βυζάντιο θα είχε συμμάχους του όλους τους Ορθοδόξους και κυρίως τους ισχυρότατους Ρώσους. Αυτό όμως θα προϋπέθετε την εκλογή Ιεράς Συνόδου και Πατριάρχη από όλες τις ορθόδοξες εκκλησίες. Κάτι ανάλογο δηλαδή με αυτό που γίνεται στην Καθολική εκκλησία, όπου ο Πάπας εκλέγεται από όλους τους καθολικούς εκπροσώπους. Ο σημερινός είναι Γερμανός, ενώ ο προηγούμενος ήταν Πολωνός.

Αυτή η δημοκρατική διαδικασία, που θα οδηγούσε στην ενότητα όλων των Ορθοδόξων εκκλησιών και θα καθιστούσε το Πατριαρχείο πραγματικά Οικουμενικό, δεν επιδιώχθηκε από το ιερατείο, γιατί απλούστατα δεν εξυπηρετούσε τα στενά πολιτικοοικονομικά του συμφέροντα. Έτσι, ο σταυρός με το «εν τούτω νίκω» ηττήθηκε μεν από την ημισέληνο του Ισλάμ με τις ευλογίες του ιερατείου, αλλά το Πατριαρχείο παρέμεινε ο δεύτερος ισχυρότερος θεσμός μετά το Σουλτάνο. Όχι μόνο δεν έχασε τα προηγούμενα προνόμιά του, αλλά και τα αύξησε αποκτώντας και πολιτικές αρμοδιότητες. Οι πατριάρχες και οι κατά τόπους δεσποτάδες ορίστηκαν πολιτικοί εκπρόσωποι του Ρωμαϊκού Γένους (Ρουμ μιλιέτ). Αυτό το Γένος, δηλαδή, το οποίο δεν έχει καμία σχέση με εθνική καταγωγή και στο οποίο ενσωματώνουν με την προπαγανδιστική δράση τους όσους μπορούν, είναι δημιούργημα των κατάλοιπων της ρωμαϊκής άρχουσας τάξης, που συμμάχησε με την εξουσία των Οθωμανών για να κρατήσει τα προνόμιά της. Είναι δημιούργημα των Ρωμαίων και Οθωμανών κατακτητών. Από τότε οι πατριάρχες και οι δεσποτάδες εμφανίζονται ως εθνάρχες ή «άρχοντες του Γένους. Από τότε υιοθέτησαν και ενδυμασία και μίτρα παρόμοια με την ενδυμασία και το στέμμα των μεσαιωνικών βασιλιάδων και αυτοκρατόρων. Εκεί έχει τις ρίζες της και η ανάμειξή τους στο παιχνίδι της πολιτικής εξουσίας στη σύγχρονη Ελλάδα.

Έχοντας εξασφαλίσει από την οθωμανική εξουσία την αρμοδιότητα της μόρφωσης των χριστιανών υπηκόων τους, συνέχισαν να εμποδίζουν την καλλιέργεια ελεύθερου κριτικού πνεύματος, κάτι που θα επέτρεπε την εμφάνιση του Διαφωτισμού και στην επικράτειά τους, όπως συνέβη στη Δύση. Όσα φωτεινά πνεύματα εμφανίστηκαν, αφορίστηκαν ως αιρετικά,

συκοφαντήθηκαν και απομονώθηκαν ή αναγκάστηκαν να καταφύγουν στη Δύση. Με τον τρόπο αυτό εμπόδισαν την καλλιέργεια εκείνων των στοιχείων του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, στις περιοχές όπου εκείνος είχε αναπτυχθεί, παρατείνοντας τον μεσαιωνικό σκοταδισμό μέχρι τις μέρες μας.

Αυτή η πνευματική στασιμότητα είχε ως άμεση συνέπεια και την πολιτιστική, κοινωνική, φιλοσοφική, επιστημονική, πολιτική και οικονομική στασιμότητα στην οποία καταδίκασαν τους λαούς τους οποίους εξουσίαζαν. Η επικράτησή τους στην Ελλάδα έχει άμεση σχέση με τη σημερινή οικονομική κρίση, η οποία είναι παράγωγο της πνευματικής και κοινωνικής παρακμής στην οποία την καταδίκασαν. Είναι οι κύριοι υπεύθυνοι που το προερχόμενο από τον όρο Γραικός επίθετο γραικύλος κατάντησε να σημαίνει τον καθυστερημένο, τον απολίτιστο. Αυτοί οι άθλιοι, όμως, νεκροθάφτες του αρχαίου ελληνικού πνεύματος εμφανίζονται σήμερα ως διασώστες του. Καταγγέλλουν βέβαια υποκριτικά και με στόμφο την υποκρισία.

Ο Σουλτάνος τους παραχώρησε τη συνοικία του Φαναρίου, όπου, εκτός από το πατριαρχείο, έκτισαν και τις πολυτελείς επαύλεις τους οι «άρχοντες του Γένους», γνωστοί ως Φαναριώτες. Αυτοί οι χριστιανοί άρχοντες ήταν ανώτεροι αξιωματούχοι του οθωμανικού κράτους, μεγαλέμποροι και προμηθευτές της οθωμανικής αυλής και του στρατού ή «ενοικιαστές φόρων». Πλήρωναν δηλαδή ένα ενοίκιο στους βεζίρηδες και τους πασάδες και εισέπρατταν στη συνέχεια πολλαπλάσιους φόρους από τους ραγιάδες. Από αυτές τις οικογένειες, εκτός από Διερμηνείς (υπουργοί, διπλωμάτες), αρχηγοί στόλου κλπ., διορίζονταν και οι ηγεμόνες των παραδουνάβιων χωρών. Έτσι, πολλοί από αυτούς έκαναν τεράστιες περιουσίες εξαθλιώνοντας τους υπηκόους τους.

Η απομάκρυνση του πατριαρχικού ιερατείου από τις αρχές του χριστιανισμού και η ενσωμάτωσή του στις ολιγαρχικές δομές των κατακτητών είχε ως αποτέλεσμα την απομάκρυνση της πλειοψηφίας των οπαδών του από αυτό. Με την κατάργηση της ρωμαϊκής εξουσίας, η οποία επέβαλε τον χριστιανισμό δια της βίας, ένα πολύ μεγάλο μέρος των χριστιανών προσχώρησε στον Ισλαμισμό και σε άλλα δόγματα. Οι χριστιανοί που εγκατέλειψαν την Μ.Ασία και την Ανατολική Θράκη μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους, έφταναν μόλις το 1,5 εκατομμύριο, ενώ ήταν δεκάδες εκατομμύρια επί Βυζαντίου. Αυτό, μαζί με το γεγονός ότι κανένας λαός δεν υπερασπίστηκε το βυζαντινό καθεστώς, όταν πολιορκήθηκε ακόμα και η πρωτεύουσά του η Κωνσταντινούπολη

από τους Οθωμανούς, δείχνει ότι οι πρώην υποτελείς λαοί δεν το θεωρούσαν ως κάτι δικό τους. Πλήρωσε την πολιτική του να αντιμετωπίζει τους υπηκόους του ως σκλάβους. Η σχετικά καλή εικόνα που έχει η πλειοψηφία των Νεοελλήνων για το Βυζάντιο, οφείλεται στο γεγονός της μετακόμισης της άρχουσας τάξης του (Φαναριώτες, ομογενείς, ιερατείο) στην Ελλάδα, της οποίας έγιναν άρχουσα τάξη και επέβαλαν την προπαγάνδα τους.

Οι βαλκανικοί λαοί, μαζί με την αποτίναξη του οθωμανικού ζυγού, αποτίναξαν και την πνευματική κηδεμονία του πατριαρχικού ιερατείου, ιδρύοντας δικές τους αυτοκέφαλες εκκλησίες. Αφαίρεσαν όλα τα προνόμια που είχε η εκκλησία και τα μοναστήρια και εθνικοποίησαν το μεγαλύτερο μέρος από τις τεράστιες εκτάσεις γης (βακούφια), που είχαν παραχωρηθεί σε αυτά από τη ρωμαϊκή και διατηρήθηκαν από την οθωμανική εξουσία.

Το ιερατείο γνώριζε πολύ καλά ότι το ίδιο θα συνέβαινε και με τη δημιουργία ενός πραγματικά ελεύθερου μακεδονικού κράτους. Εκτός από τη δικαιοδοσία του πάνω στη Μακεδονία, θα έχανε και την κατοχή τεράστιων εκτάσεων γης, οι οποίες θα παραχωρούνταν στους δουλοπάροικους που τις καλλιεργούσαν, καθώς επίσης πολλά αστικά ακίνητα και τα κοσμικά του προνόμια. Έτσι κατέφυγε στην υπονόμευση του αγώνα για την απελευθέρωση της Μακεδονίας από τους ίδιους τους Μακεδόνες. Χρησιμοποίησε τον εκκλησιαστικό μηχανισμό του ως προπαγανδιστικό πολιτικό εργαλείο για να διαβάλει το μακεδονικό απελευθερωτικό κίνημα, να το διαβρώσει από μέσα, να το διαιρέσει. Η οθωμανική, όμως, εξουσία, στην οποία στηρίζονταν επί τόσους αιώνες, όδευε αναπόφευκτα προς την κατάρρευση. Το ιερατείο ήξερε ότι είχε καταντήσει σαν τα αναρριχόμενα παρασιτικά φυτά. Από μόνο του δεν μπορούσε να επιβιώσει και να σταθεί όρθιο. Έπρεπε να αναζητήσει στήριξη σε κάποια άλλη πολιτική εξουσία. Από τα νεοϊδρυθέντα χριστιανικά βαλκανικά κράτη, το μόνο που ήταν διατεθειμένο να προσφέρει μια τέτοια στήριξη, με το αζημίωτο βέβαια, ήταν το βασίλειο της Ελλάδας. Και η Ελλάδα, που στη προσπάθειά της να επεκταθεί το 1897 προς τη Μακεδονία, έπαθε πανωλεθρία, χρειάζονταν τη στήριξη του πατριαρχικού ιερατείου στο ρόλο της Πέμπτης Φάλαγγας για τα επεκτατικά της σχέδια.

Η πορεία του Βασιλείου της Ελλάδας

Τα ιδανικά της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης ήταν εκείνα που ξεσήκωσαν τους Γραικούς (1821), όπως και τους άλλους βαλκανικούς λαούς, κατά της οθωμανικής τυραννίας. Η πλειοψηφία των εξεγερμένων διαπνέονταν από τις αρχές του Διαφωτισμού, όπως αυτές εκφράστηκαν κυρίως από τη Γαλλική Επανάσταση (1789). Κύριος εκφραστής εκείνων των προοδευτικών απόψεων στα Βαλκάνια ήταν ο Ρήγας Βελεστινλής (Βλάχος από το πρώην σλαβόφωνο Βελεστίνο Θεσσαλίας, 1757-1798). Το διαφωτιστικό και οργανωτικό του έργο, όμως, διακόπηκε βίαια. Το πατριαρχείο τον αφόρισε και τελικά προδόθηκε στις ολιγαρχικές αυστριακές αρχές από το Ρωμιό έμπορο Δημ. Οικονόμου και παραδόθηκε στις οθωμανικές, οι οποίες τον στραγγάλισαν.

Από τις ίδιες προοδευτικές αρχές διαπνέονταν και οι διακηρύξεις της Φιλικής Εταιρίας, που δημιουργήθηκε το 1814 με σκοπό την απελευθέρωση των βαλκανικών λαών. Εκείνη η οργάνωση πρωτοστάτησε στην επανάσταση του 1821, που οδήγησε στην δημιουργία της ανεξάρτητης Ελλάδας. Το κράτος που δημιουργήθηκε, όμως, και το οποίο έχει άμεση σχέση με εμάς τους Μακεδόνες, δεν είχε απολύτως καμία σχέση με τις αρχές της ελευθερίας και της δημοκρατίας.

Η προοπτική της δημιουργίας ανεξάρτητου κράτους στο νότιο άκρο της βαλκανικής χερσονήσου ενδιέφερε άμεσα τις μεγάλες δυνάμεις, οι οποίες βέβαια το έβλεπαν ως μέσον εξυπηρέτησης των συμφερόντων τους. Μετά την ήττα του Ναπολέοντα, οι ολιγαρχικές δυνάμεις της Ευρώπης είχαν ανασυνταχθεί και είχαν επιβάλει την αυταρχική τους εξουσία στις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες. Δεν μπορούσαν, όμως, να αγνοήσουν την γοητεία που ασκούσαν στους ευρωπαϊκούς λαούς οι αρχές του Διαφωτισμού. Έτσι τις ενσωμάτωσαν στην πολιτική τους ρητορεία, για να μπορούν να τις επηρεάζουν.

Από την άλλη μεριά, οι κοτζαμπάσηδες (προεστοί) και οι κλενταρματωλοί, που ασκούσαν ένα μέρος της οθωμανικής εξουσίας συμμετέχοντας στην καταδυνάστευση του λαού, είδαν στην προοπτική της δημιουργίας ανεξάρτητου κράτους, τη δυνατότητα να γίνουν οι ίδιοι τους αφεντικά και να κληρονομήσουν και τα προνόμια των μέχρι τότε δυναστών. Σ' αυτούς προστέθηκαν και πολλοί Φαναριώτες, οι οποίοι, μετά την

εξέγερση του 1821 στις παραδουνάβιες χώρες, είχαν χάσει την εμπιστοσύνη των Οθωμανών και άρχισαν να αντιμετωπίζουν προβλήματα. Εξάλλου πολλοί από εκείνους είχαν φροντίσει ήδη να ενταχθούν στη Φιλική Εταιρία και είχαν αποκτήσει ουσιαστικά τον έλεγχο της.

Αμέσως μετά τις πρώτες επιτυχίες των επαναστατών, άρχισε και η μάχη για τον έλεγχο του νέου κράτους. Εκείνη η σύγκρουση συμφερόντων οδήγησε σε εμφύλιο πόλεμο (1823-1825), στον οποίο δεν ήταν αμέτοχες οι μεγάλες δυνάμεις, και ο οποίος βοήθησε τις οθωμανικές δυνάμεις να καταπνίξουν την εξέγερση. Από το δάνειο των 2.000.000 στερλινών που χορήγησε η Αγγλία το 1825, μόνο 521.624 στερλίνες πήγαν για την οργάνωση στρατού και διοίκησης. Τα υπόλοιπα τα έφαγαν οι μεσάζοντες και οι πολιτικοί για να εξαγοράσουν στρατιωτικούς και προκρίτους και να καθυποτάξουν τις πραγματικά απελευθερωτικές δυνάμεις.

Την άνοιξη του 1827 ουσιαστικά η επανάσταση είχε καταπνιγεί. Τότε μόνο επενέβησαν οι μεγάλες δυνάμεις (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία), καθώς έβλεπαν να απειλούνται τα συμφέρόντά τους. Έτσι τον Ιούλιο του 1827, ερήμην του Σουλτάνου και των επαναστατών, αποφάσισαν την ίδρυση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους. Ο Σουλτάνος, βέβαια, αρνήθηκε να συμμορφωθεί, καθώς είχε καταφέρει ήδη να καταπνίξει την επανάσταση. Τότε οι προστάτιδες δυνάμεις επενέβησαν στρατιωτικά. Ο στόλος τους κατέστρεψε τον οθωμανικό στόλο (ναυμαχία Ναβαρίνου, Οκτώβριος 1827), ενώ τον Αύγουστο του 1828 αποβιβάστηκε στην περιοχή και γαλλικός στρατός. Έτσι, ο Σουλτάνος, βλέποντας ότι οι αντίπαλοί του δεν αστειεύονται, αναγκάστηκε να αποσύρει τις δυνάμεις του χωρίς μάχη και να αναγνωρίσει την ανεξαρτησία της Ελλάδας.

Η ανεξαρτησία, βέβαια, από τους Οθωμανούς δεν οδήγησε σε ανεξάρτητο κράτος, αλλά σε εξαρτημένο από τις προστάτιδες δυνάμεις. Αυτές, όχι μόνο διόρισαν τον ανώτατο άρχοντα (Βασιλιάς ο Βαυαρός Όθων), αλλά και στην τριμελή Αντιβασιλεία (Άρμανσπεργκ, Μάουερ, Έυντεκ) δεν έβαλαν ούτε έναν ελλαδίτη. Πλαισίωσαν τον κρατικό μηχανισμό με ξένους αξιωματούχους, όπως και τη διοίκηση του στρατού, αποκλείοντας εκείνους που έκαναν τον απελευθερωτικό αγώνα.

Στις λαϊκές αντιδράσεις που ακολούθησαν, απάντησαν με βία. Φυλάκισαν τον αρχιστράτηγο Θ. Κολοκοτρώνη, καταδικάζοντάς τον ακόμα και σε θάνατο, μαζί με άλλους επαναστάτες. Ανάμεσα στους φυλακισθέντες ήταν και ο δικός μας Δημήτριος Καρατάσος,

Μακεδόνας, που εκτός από την μακεδονική μητρική του γλώσσα, ομιλούσε και την ελληνική. Δεν τους έδωσαν άλλη επιλογή, εκτός του να συμμορφωθούν και να συμβιβαστούν με τη νέα κατάσταση. Σύμμαχοι των ξένων σε όλη αυτή τη διαδικασία ήταν οι Φαναριώτες και οι «ομογενείς». Κατέφθασαν για να κάνουν ό,τι έκαναν και επί οθωμανικού ζυγού: να διοικήσουν και να πλουτίσουν από τη διοίκηση, τις προμήθειες, την καταλήστευση του δημόσιου πλούτου, τους φόρους και την εκμετάλλευση του αδύναμου λαού.

Πρώτος πρόεδρος της Εθνοσυνέλευσης ορίστηκε ο Φαναριώτης Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος (Ιταλός από γενοβέζικη οικογένεια της Χίου). Το πρώτο Σύνταγμα της Ελλάδας συνέταξε ο Ιταλός Βιντσέντζο Γκαλλίνα μαζί με τον επίσης ιταλικής καταγωγής Φαναριώτη Θεόδωρο Νέγρη. Ιταλικής καταγωγής (βενετσιάνικης) ήταν και ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας Ιωάννης Καποδίστριας (Κάπο Ντ'Ίστρια της οικογένειας Βιτόρι).

Τα τρία κόμματα που δημιουργήθηκαν κατά βάση από εκείνους τους «ομογενείς» χαρακτηρίζονταν Γαλλικό, Αγγλικό, Ρωσικό, ανάλογα με το από ποιους στηρίζονταν και ποιους στήριζαν. Το καθεστώς που επέβαλαν ήταν το ίδιο αυταρχικό με εκείνο των Οθωμανών κατακτητών.

Χρειάστηκαν νέοι αγώνες και η επανάσταση της 3^{ης} Σεπτεμβρίου 1843 για να παραχωρήσει ο βασιλιάς σύνταγμα. Αυτό βέβαια δεν τον εμπόδισε να επεμβαίνει στη διακυβέρνηση της χώρας. Η αγανάκτηση του λαού οδήγησε σε εξέγερση που τον ανάγκασε να παραιτηθεί. Οι Αγγλογάλλοι, όμως, διόρισαν και πάλι δικό τους μονάρχη, τον Δανό Γεώργιο (1863).

Επειδή φάνηκε ότι εκείνο το κράτος δεν ήταν βιώσιμο, οι Άγγλοι παραχώρησαν στην Ελλάδα τα Επτάνησα (1864). Ενίσχυσαν έτσι και την επιρροή τους στο προτεκτοράτο τους. Για τους ίδιους λόγους παραχώρησαν στην Ελλάδα και την Άρτα και τη Θεσσαλία (1881), χωρίς να έχει προηγηθεί κάποια εξέγερση ή επεκτατικός πόλεμος της Ελλάδας. Η παραχώρηση εκείνη, βέβαια, δεν είχε καθόλου το χαρακτήρα της απελευθέρωσης των Θεσσαλών. Έδωσε άλλη μια ευκαιρία στους «ομογενείς» να εξαγοράσουν πάμφθηνα τα τσιφλίκια των Οθωμανών και να γίνουν οι ίδιοι τους το ίδιο στυγνοί εκμεταλλευτές των αγροτών. Τριάντα χρόνια μετά, η αγανάκτηση των Θεσσαλών οδήγησε στα συλλαλητήρια και τα αιματηρά γεγονότα του Μαρτίου 1910 (Κιελέρ), που ανάγκασαν το καθεστώς να κάνει απαλλοτριώση κάποιων τσιφλικιών και να παραχωρήσει τα πιο άγονα κτήματα στους επαναστατημένους

αγρότες. Η Θεσσαλία δεν απελευθερώθηκε, αλλά παραχωρήθηκε. Οι Θεσσαλοί, όπως προηγουμένως οι Μοραίτες και οι Ρουμελιώτες, δεν απελευθερώθηκαν με την πραγματική έννοια του όρου, αλλά απλώς άλλαξαν αφεντικά.

Πολύ έγκαιρα είδαν την κακή εξέλιξη της πορείας των πραγμάτων οι ιδεολόγοι και οι πραγματικοί επαναστάτες. Ο κορυφαίος από τους διδασκάλους του Γένους, ο Αδαμάντιος Κοραής (1748-1833), επισήμανε έγκαιρα τους κινδύνους από την επιλογή ξένου ηγεμόνα, γύρω από τον οποίο προέβλεψε ότι θα συσπειρωθούν όλα τα τυχοδιωκτικά και αντιδημοκρατικά στοιχεία. Ως τέτοιους κατονόμαζε τους Φαναριώτες «τουρκοπρίγκιπες» και τους ομογενείς «ψωροάρχοντες». Όταν πληροφορήθηκε για την αυταρχική διακυβέρνηση του Καποδίστρια, την ωμή παραβίαση του συντάγματος, την επιβολή λογοκρισίας κλπ., στα δύο φυλλάδια που δημοσίευσε, «Τι συμφέρει εις την ελευθερωμένην από τους Τούρκους Ελλάδα να πράξη, δια να μη δουλωθή εις χριστιανούς τουρκίζοντας», τον κατήγγειλε ως τύραννο, όργανο της ολιγαρχίας και κάλεσε τον λαό σε ένοπλη εξέγερση. Ο σημαντικότερος δηλαδή ιδεολογικός εκφραστής της απελευθερωτικής επανάστασης θεωρούσε ότι η «ελευθερωμένη από τους Τούρκους Ελλάδα» δουλώθηκε «εις χριστιανούς τουρκίζοντας».

Η κατάσταση επιδεινώθηκε ακόμα περισσότερο με την επιλογή Βαυαρού και αργότερα Δανού βασιλιά. Ο διορισμός στο δημόσιο, οι προμήθειες του δημοσίου, η παραχώρηση κτημάτων, δανείων, επιδοτήσεων κλπ. εξαρτιόταν από το πόσο πιστός στο καθεστώς ήταν ο κάθε υπήκοος. Εκεί έχει τις ρίζες της η σημερινή πελατειακή σχέση των υπηκόων με τα κόμματα της εξουσίας, που καταργεί στην πράξη τη δημοκρατία. Οι εξαρτημένοι από την εξουσία ψηφοφόροι ψηφίζουν με κριτήριο τη διατήρηση του καθεστώτος και όχι το καλό της κοινωνίας. Αυτός ο κανόνας είναι και ο κύριος λόγος που με ευκολία οι μονάρχες, οι δικτάτορες και οι κομματάρχες επέβαλαν την αυταρχική τους εξουσία. Ακόμα και σήμερα οι αρχηγοί των μεγάλων κομμάτων συμπεριφέροντε ως ηγεμόνες.

Τα κόμματα που δημιουργήθηκαν από το καθεστώς, είχαν ως βασική φιλοσοφία την κατάληψη του κράτους για την εξυπηρέτηση των προσωπικών συμφερόντων του κομματικού μηχανισμού και την αρπαγή του δημοσίου χρήματος. Αυτή η φιλοσοφία που διατηρήθηκε μέχρι σήμερα, οδήγησε και στην

πρόσφατη οικονομική κρίση. Η άρχουσα τάξη που δημιουργήθηκε με αυτόν τον τρόπο, έδειξε σήμερα πόσο πατριωτική είναι. Αντί να επαναφέρει τα κεφάλαια που είχε σε καταθέσεις στο εξωτερικό, έβγαλε και εκείνα που είχε στο εσωτερικό. Τις επενδύσεις που έκανε τα προηγούμενα χρόνια στις γειτονικές χώρες, δεν τις επανέφερε για να στηρίξει την «πατρίδα» μας στη δύσκολη αυτή στιγμή και να προσφέρει εργασία στους Έλληνες. Έδειξε για άλλη μια φορά, πώς αντιλαμβάνεται τον πατριωτισμό και τι είδους ήταν ο πατριωτισμός που την οδήγησε στην «απελευθέρωση» της Ελλάδας και αργότερα της Μακεδονίας. Με την έννοια πατρίδα, όμως, ντοπάρει τους υπηκόους της για να μπορεί να τους χρησιμοποιεί στα τυχοδιωκτικά της σχέδια.

Με αυτήν την Ελλάδα θα έχουμε να κάνουμε στη συνέχεια και εμείς οι Μακεδόνες, που δεν έχει καμία απολύτως σχέση με τις αρχές της ελευθερίας και της δημοκρατίας. Και η στοιχειώδης δημοκρατία που έχουμε τις τελευταίες δεκαετίες, οφείλεται στην ένταξη της χώρας στους Ευρωπαϊκούς οργανισμούς και θεσμούς.

Το νέο καθεστώς για να εξυπηρετήσει τα σχέδιά του, έπρεπε να διαμορφώσει ανάλογη ιδεολογικοπολιτική συνείδηση στους υπηκόους του. Όπως δηλώνει και η ίδια η λέξη, συνείδηση είναι το σύνολο των ειδήσεων. Έτσι, το πολυεθνικό κράμα Ρωμιών, Αρβανιτών (Αλβανών), Βλάχων, εξελληνισμένων Σλάβων, Αράβων, Ιταλών, Φράγκων, Καταλανών κλπ. άρχισαν να το βομβαρδίζουν με την είδηση περί καταγωγής από τους αρχαίους Έλληνες. Έπρεπε να αντικατασταθεί η χαλαρή συν-είδηση του Ρωμιού, που τους έκανε ευάλωτους στα ιταλικά κράτη (Ρωμαίους, Βενετούς, Γενοβέζους). Για τον ίδιο λόγο όρισαν και ως επίσημη θρησκεία την Ανατολική Ορθόδοξη. Εξάλλου συνταγματικά ορίστηκε, αντί της καταγωγής ή της μητρικής γλώσσας, ότι: «Όσοι αυτόχθονες κάτοικοι της επικρατείας της Ελλάδος πιστεύουσιν εις Χριστόν εισίν Έλληνες» (άρθρο β'). Αυτό ανάγκασε τους μωαμεθανούς Αρβανίτες να αλλαξοπιστήσουν για να διατηρήσουν το δικαίωμα να παραμείνουν στις πατρογονικές τους εστίες. Έτσι, εκείνοι οι Ρωμιοί, που ήταν υπολείμματα του πολυεθνικού Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους, άρχισαν να γίνονται απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων.

Αυτό εξυπηρετούσε άριστα και τα συμφέροντα των Αγγλογάλλων στην προσπάθειά τους να μειώσουν την μεγάλη επιρροή της Ρωσίας στο νέο κράτος. Δεν είναι τυχαίο που την πρώτη ελληνική ακαδημία, την Ιόνιο Ακαδημία (1824), την ίδρυσαν οι Άγγλοι, που

τότε κατείχαν τα Ιόνια Νησιά, για να αντικαταστήσουν την ιταλική γλώσσα, που ήταν η επίσημη μέχρι τότε, με την ελληνική. Σ' αυτό βοήθησε και το ευρωπαϊκό, ρομαντικό, φιλελληνικό ρεύμα, που ήθελε την αναβίωση του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού και λαού στον τόπο όπου εκείνος είχε αναπτυχθεί.

Επί της ουσίας αυτοί οι κατ' ανάγκην και κατά φαντασίαν Έλληνες δεν είχαν καμία βιολογική και πνευματική συνέχεια με το λαό των Ελλήνων της αρχαιότητας, ο οποίος είχε διασκορπιστεί, συγχωνευθεί και αφομοιωθεί με δεκάδες άλλους λαούς στα πλαίσια της Μακεδονικής και Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Είχε εκλείψει ως ξεχωριστός λαός για πάνω από δύο χιλιετίες. Η Αθήνα, που ήταν το κέντρο των αρχαίων Ελλήνων, το 1821 ήταν μια πολυεθνική κωμόπολη οκτώ περίπου χιλιάδων κατοίκων, με μεγαλύτερη εθνική ομάδα εκείνη των Αρβανιτών (Αλβανών).

Ο όρος Έλληνας σήμαινε τον ελληνόφωνο ή τον οπαδό των ελληνικών θρησκειών και φιλοσοφίας, τον «μετέχοντα της ελληνικής παιδείας». Ήταν το αντίστοιχο με τον όρο Λατίνος, που σήμαινε τον λατινόφωνο. Οι σύγχρονοι κάτοικοι της κεντρικής και νότιας Αμερικής, της Ισπανίας, της Ρουμανίας κλπ. λέγονται Λατίνοι λόγω της κουλτούρας και κυρίως της γλώσσας, και όχι επειδή έχουν κάποια βιολογική συνέχεια από τους αρχαίους Λατίνους ή καταγωγή από τη χώρα των αρχαίων Λατίνων, το Λάτιο.

Για την εξυπηρέτηση των επεκτατικών της σχεδίων η άρχουσα τάξη της Ελλάδας καλλιέργησε την συν-είδηση στους υπηκόους της ότι είναι κληρονόμοι, εκτός της αρχαίας ελληνικής αποικιοκρατίας, και της Μακεδονικής και της ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (Βυζάντιο). Έτσι τους εμφύτευσε τη συν-είδηση ότι οι ανταγωνιστές των επεκτατικών της σχεδίων, Τούρκοι, Ρώσοι, Βούλγαροι, αυτονομιστές Μακεδόνες, Σέρβοι κλπ. είναι εχθροί του, «ανάδελφου» πλέον, ελληνικού έθνους.

Ο κύριος ανταγωνιστής των Αγγλογάλλων στα Βαλκάνια, οι Ρώσοι, έγιναν αιτία να καλλιεργήσουν στους υπηκόους και έντονη αντισλαβική συν-είδηση. Ο νεοέλληνας διδάχθηκε ότι οι «Σλάβοι είναι κατώτεροι λαοί, χωρίς πολιτισμό και ένδοξη ιστορία. Είναι εισβολείς στα βυζαντινά Βαλκάνια, εδάφη στα οποία οι ίδιοι τους είναι νόμιμοι κληρονόμοι». Οι δάσκαλοι και οι παπάδες δεν τους λένε ότι οι Πελοποννήσιοι, που αποτέλεσαν τον κύριο κορμό του νεοελληνικού κράτους, είναι εξελληνισμένοι Σλάβοι, ότι αυτοαποκαλούνταν με το σλάβικο όνομα Μοραΐτες, έλεγαν την πατρίδα τους Μοριά και ο τόπος τους είχε απείρως περισσότερα

σλάβικα τοπωνύμια παρά ελληνικά.

Ως προς τους ελληνόφωνους υπήρχε έστω κάποια λογική να ονομαστούν Έλληνες, δηλαδή κάτι αντίστοιχο με τους λατινόφωνους που ονομάζονται Λατίνοι. Ως προς τους μη ελληνόφωνους, όμως, προέκυψε το τραγελαφικό ιδεολόγημα του αλβανόφωνου Έλληνα, του βλαχόφωνου (λατινόφωνου) Έλληνα, του τουρκόφωνου, του σλαβόφωνου Έλληνα κλπ. Τελευταία μας προέκυψαν και οι ρωσόφωνοι Ρωσοπόντιοι, Γεωργιανοί, Αρμένιοι, Αζέροι, Τσετσένοι κλπ. με «ελληνική καταγωγή». Ενώ στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες όλοι αυτοί πήγαν ως οικονομικοί μετανάστες, στην Ελλάδα ήρθαν ως «παλιννοστούντες». Κατά τα άλλα υποστηρίζουν ότι η Ελλάδα είναι εθνικά ομοιογενής, καθαρή. «Δεν υπάρχουν εθνικές μειονότητες... ακόμα και οι Τούρκοι της Δ.Θράκης είναι Έλληνες, απλώς μουσουλμάνοι στο θρήσκευμα».

Η ιδέα της ανωτερότητας και καθαρότητας, μαζί με την ιδέα του αδικημένου Ελληνισμού, που έχει «ιστορικά» δικαιώματα όπου είχε απλωθεί η αρχαιοελληνική αποικιοκρατία, η Μακεδονική και η Βυζαντινή αυτοκρατορία, όπως και η Κοινή ελληνική γλώσσα, αποτέλεσαν το ιδεολογικό υπόβαθρο για την χρησιμοποίηση αυτού του λαού για επεκτατικούς σκοπούς. Ήταν η Μεγάλη Ιδέα με την οποία διαπότισαν τους υπηκόους τους. Είναι η πιο ακραία ίσως σοβινιστική εθνική ιδεολογία παγκοσμίως.

Την ιδέα παλινδόστησης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας την υιοθέτησε ο αρχηγός του φασιστικού κόμματος Ιταλίας, ο Μουσολίνι, και γι' αυτό χαρακτηρίστηκε ως ένας από τους μεγαλύτερους φασίστες.

Το ότι η αρχή της ανωτερότητας και καθαρότητας απέτελεσαν το κυρίαρχο ιδεολόγημα των φασιστικών καθεστώτων Γερμανίας – Ιταλίας, δεν προβληματίζει τους νεοέλληνες. Αυτές οι αρχές είναι φασιστικές μόνο όταν τις υιοθετούν άλλοι. Όταν τις υιοθετούν οι Νεοέλληνες είναι δημοκρατικές. Οι κατακτητές και οι αποικιοκράτες είναι κακοί, μόνο όταν είναι οι άλλοι και ειδικά όταν εμείς είμαστε τα θύματά τους. Οι δικοί μας κατακτητές και οι δικές μας κατακτήσεις είναι δίκαιες, ηρωικές, θεάρεστες και ένδοξες. Οι δικές μας κατακτήσεις ονομάζονται απελευθερώσεις. Είναι εθνικό δικαίωμα και καθήκον. Όποιος το αμφισβητεί είναι αυτομάτως μειοδότης και ανθέλληνας.

Η μόνη διαφορά του νεοελληνικού εθνικισμού με το ναζιστικό είναι το μέγεθος. Θύματα των Ναζί έγιναν όλοι οι ευρωπαϊκοί

λαοί, ενώ του ελλαδικού μόνο οι προς βορρά αδύναμοι γειτονικοί λαοί.

Τα πραγματικά του κίνητρα τα αποκάλυψε το ελλαδικό κατεστημένο κατά τους μετέπειτα επεκτατικούς του πολέμους. Αν ενδιαφερόταν για την απελευθέρωση έστω των ελληνοφώνων της Μακεδονίας, κατά τον επεκτατικό πόλεμο του 1897 θα προσπαθούσε να τους ξεσηκώσει κατά των κατακτητών. Δεν το έκανε όμως. Μετά την επανάσταση του Ίλιντεν θα προσπαθούσε να τους στρέψει κατά της αυτονομιστικής οργάνωσης Ε.Μ.Ε.Ο. (Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση). Δεν το έκανε, αλλά και να προσπαθούσε, δεν θα κατάφερνε τίποτα. Την ανασυγκρότηση του απελευθερωτικού κινήματος των Μακεδόνων την υπονόμωσε (1904-1908) με στρατιωτικούς ποτισμένους με μισαλλοδοξία και με την Μεγάλη Ιδέα και με μισθοφόρους.

Εάν θεωρούσε τη Μακεδονία μέρος της Ελλάδας, δεν θα έκανε πριν τον Α' Βαλκανικό Πόλεμο (1912) επίσημη συμφωνία με Σερβία και Βουλγαρία να τη μοιραστούν με βάση «τη στρατιωτική κατοχή». Κανένας δεν κάνει συμφωνία με άλλους να μοιραστεί κάτι που θεωρεί δικό του. Εξάλλου στα βασιλικά διατάγματα που εξέδωσε (31-10-1912) για τη διοίκηση των περιοχών που κατέλαβε, τα χαρακτηρίζει «καταληφθείσες χώρες» και Νέες Χώρες. Στη Συνθήκη Συμμαχίας που έκανε με τη Σερβία (19-5-1913) απουσιάζει παντελώς η λέξη απελευθέρωση. Οι λέξεις που κυριαρχούν είναι: «κτήσεις», «διανομή εδαφών», «κατοχή», «κατεχόμενα εδάφη», «καταληφθείσες χώρες». Και μάλιστα καθορίζει και τις διεκδικήσεις της μέχρι τη γραμμή «προς νότον του Κιλκίς, ... θα κατευθύνεται ... ολίγον τι προς ανατολάς του κόλπου των Ελευθερών...». Δηλαδή, ούτε καν διεκδικούσε Κιλκίς, Σέρρες, Δράμα, Καβάλα, όπου υπήρχαν συμπαγείς μακεδονικοί πληθυσμοί και το αυτονομιστικό κίνημα υπό τον Γιάνε Σαντάνσκι ήταν ιδιαίτερα ισχυρό.

Ήξερε ότι δεν μπορούσε να διεκδικήσει και να κρατήσει εκείνες τις περιοχές. Η μειονεκτική, όμως, θέση στην οποία βρέθηκε η Βουλγαρία, η οποία είχε καταλάβει εκείνες τις περιοχές, μετά τη Συμμαχία Ελλάδας, Σερβίας, Μαυροβουνίου, Ρουμανίας και την αντεπίθεση της Τουρκίας, δημιούργησε για την Ελλάδα προοπτικές κατάκτησης και άλλων εδαφών. Επειδή ήξερε, όμως, ότι δεν θα μπορούσε μελλοντικά να κρατήσει εκείνα τα εδάφη, χωρίς να έχει απαλλαγεί από εκείνους τους γηγενείς πληθυσμούς, φρόντισε να τους αραιώσει. Ταυτόχρονα με τις επιθέσεις κατά του βαλλόμενου από πέντε κράτη βουλγαρικού στρατού, έκανε επιθέσεις και κατά

του άμαχου Ντόπιου πληθυσμού.

Κατά την «ηρωική» του προέλαση, ο ελλαδικός στρατός βομβάρδισε, εκτός από τις λιγοστές λόγω πολυμέτωπου αγώνα βουλγαρικές στρατιωτικές δυνάμεις, και τον άμαχο πληθυσμό των πόλεων και των χωριών που βρίσκονταν στον δρόμο του. Κατέστρεψε το Κιλκίς που βρέθηκε πρώτο στο δρόμο του και δολοφόνησε πολλούς χωρικούς στα γύρω χωριά, με αποτέλεσμα όσοι σώθηκαν να τρομοκρατηθούν και να εγκαταλείψουν τις εστίες τους για να σωθούν από τη θηριωδία των επιδρομέων. Κάτι τέτοιο ούτε οι Ναζί δεν έκαμναν. Αυτό τρομοκράτησε και τους ντόπιους πληθυσμούς των άλλων περιοχών, με αποτέλεσμα κατά χιλιάδες να εγκαταλείψουν τις εστίες τους, ελπίζοντας να επιστρέψουν μετά τη λήξη των εχθροπραξιών. Ήταν η πρώτη φάση της μαζικής εθνοκάθαρσης.

Η πολιτική ηγεσία της Ελλάδας ήξερε πολύ καλά ότι εκείνα τα εγκλήματα θα προκαλούσαν αντίποινα κατά ελληνόφωνων και πατριαρχικών πληθυσμών. Αλλά, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων, το επιδίωξε για να χρησιμοποιήσει εκείνους τους πληθυσμούς ως εποίκους στις περιοχές στις οποίες έκαμνε εθνοκάθαρση.

Ας μη παραπονούνται, λοιπόν, οι εκδιωχθέντες εκείνοι πληθυσμοί για τη συμπεριφορά εκείνων που τους ξερίζωσαν από τις εστίες τους, και ας δούνε ποιος είναι ο πραγματικός υπεύθυνος. Από τη στιγμή που εγκαταστάθηκαν στις περιοχές και στις περιουσίες των θυμάτων της ελλαδικής εθνοκάθαρσης, ήταν φυσικό επόμενο να εισπράττουν τα εχθρικά αισθήματα και την εκδίκηση των πραγματικών δικαιούχων εκείνων των περιοχών. Σήμερα οι έποικοι που εγκατέστησε η Ελλάδα σ' εκείνες τις περιοχές, εορτάζουν χωρίς ντροπή, ίσως και από άγνοια των πραγματικών γεγονότων, μαζί με τον σοβινιστικό κρατικό μηχανισμό εκείνες τις θηριωδίες ως «απελευθέρωση».

Αυτή η τακτική δεν αποτέλεσε ένα μεμονωμένο γεγονός, αλλά έγινε πάγια εθνική φιλοσοφία. Έξι χρόνια αργότερα ο ίδιος στρατός, με εντολές της ίδιας σοβινιστικής ηγεσίας, έκανε τα ίδια εγκλήματα και κατά του άμαχου τουρκικού πληθυσμού της Μ.Ασίας. Αφού πέτυχε το εγχείρημα στη Μακεδονία, σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να το επαναλάβει και εκεί. Αμέτρητα χωριά βομβαρδίστηκαν, πυρπολήθηκαν και λεηλατήθηκαν, ενώ άμαχοι χωρικοί δολοφονήθηκαν ή βιάστηκαν. Έτσι, αμέτρητα ήταν και τα карабάνια των τρομοκρατημένων αμάχων που έφυγαν για τα

ενδότερα της Μ.Ασίας.

Η πολιτική ηγεσία της Ελλάδας ήξερε ότι θα προκαλούσε τα αντίποινα των Τούρκων κατά των Ρωμιών της Μ.Ασίας, αλλά ήλπιζε να εγκαταστήσει εκείνους τους πληθυσμούς στις περιοχές που είχε εκκενώσει με τη βαρβαρότητά της. Τα δεδομένα, όμως, ήταν τελειώς διαφορετικά από εκείνα της Μακεδονίας, όπου είχε συμμάχους τα άλλα βαλκανικά κράτη και την υποστήριξη των Δυτικών συμμάχων. Επί πλέον το μακεδονικό απελευθερωτικό κίνημα ήταν αποδυναμωμένο μετά την καταστολή της επανάστασης του Ίλιντεν (1903) από τους Οθωμανούς, τον Αντιμακεδονικό Αγώνα (1904-1908) των ελλαδικών παρακρατικών συμμοριών και τον υπονομευτικό αγώνα των δεσποτάδων. Αυτός είναι λόγος που, εκτός από Μικρασιατική Καταστροφή, δεν έπαθε και Μακεδονική Καταστροφή.

Στη Μ.Ασία ήταν μόνη της με αντίπαλο έναν ισχυρό λαό. Οι Δυτικοί σύμμαχοι ήθελαν ως σύμμαχο και την Τουρκία και γι' αυτό απέφυγαν να στηρίξουν τον ελλαδικό επεκτατισμό. Έτσι οι πληγωμένοι και οργισμένοι Τούρκοι, κατά την αντεπίθεσή τους, δεν εκδίωξαν μόνο τον ελλαδικό στρατό, αλλά σε αντίποινα εκδίωξαν και τους χριστιανικούς πληθυσμούς, τους οποίους η Ελλάδα είχε σκοπό να χρησιμοποιήσει για τα επεκτατικά της σχέδια.

Από όλη εκείνη την τραγωδία, οι υπήκοοι μαθαίνουν μόνο τις θηριωδίες των Τούρκων κατά την αντεπίθεση και όχι το τι τις προκάλεσε. Το γεγονός ότι ο Ελ. Βενιζέλος, που διέταξε εκείνη την εκστρατεία, όχι μόνο έχασε τις εκλογές του Νοεμβρίου 1920, αλλά ο ίδιος του δεν κατάφερε να εκλεγεί ούτε καν βουλευτής, έδειξε ότι ο λαός κάθε άλλο παρά σύμφωνος ήταν με τα επεκτατικά σχέδια του καθεστώτος.

Η βάρβαρη εκείνη συμπεριφορά της Ελλάδας προς όλους τους γείτονές της, οδήγησε στη σύγχρονη οδυνηρή γενική διαπίστωση, ότι «η Ελλάδα είναι περιτριγυρισμένη από εχθρούς». Αυτό κάνει πολλούς να αισθάνονται αδικημένοι, πικραμένοι και εχθρικοί προς τους γείτονες «που μισούν, ζηλεύουν και επιβουλεύονται την εδαφική ακεραιότητα της χώρας μας», γιατί τους κρύβουν ή δεν θέλουν να μάθουν οι ίδιοι τους, τι έπαθαν οι γείτονες από αυτήν. Κατά κανόνα μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας τα κράτη ζητούν συγγνώμη για τα εγκλήματα που διέπραξαν σε βάρος άλλων λαών. Η Ελλάδα δεν τον έχει κάνει ποτέ.

Οι Μακεδόνες που παρέμειναν στην ελλαδική επικράτεια, πέρα

από τις διώξεις, τις αδικίες, την τρομοκρατία και την καταπίεση, αναγκάστηκαν να υποστούν μια άνευ προηγουμένου μαύρη προπαγάνδα. Έπρεπε μάλιστα να τη δέχονται χωρίς αντιρρήσεις, γιατί αλλιώς θα ήταν ύποπτοι. Έπρεπε να ξεχάσουν εκείνα που ήξεραν για την ιστορία τους, την καταγωγή τους, την ταυτότητά τους. Εκτός από τη φοβέρα χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον και το ψέμα, η διαστρέλωση και η συκοφαντία. Ο βασικός στόχος ήταν η παραχάραξη της σύγχρονης ιστορίας.

Οι αγώνες που έκανε η εθνοαπελευθερωτική οργάνωση Ε.Μ.Ε.Ο. για ανεξάρτητη Μακεδονία, παρουσιάζονται σαν αγώνες που δεν αποσκοπούσαν στην απελευθέρωση της Μακεδονίας, αλλά στην προσάρτησή της στη Βουλγαρία. Σ' αυτό βοηθάει και η άγνοια της αλήθειας, ότι οι ενταγμένοι στο Πατριαρχείο Μακεδόνες χαρακτηρίζονταν ως Έλληνες, ενώ οι ενταγμένοι στην Εξαρχία ως Βούλγαροι. Οι ενταγμένοι κατά περιόδους στον Καθολικισμό (Ουνίτες –Ενωτικοί) επίσης χαρακτηρίζονταν από τους πατριαρχικούς ως Βούλγαροι ή σχισματικοί.

Η ίδια η κυβέρνηση της Ελλάδας ήξερε την αλήθεια. Είχε στείλει την άνοιξη του 1904 τέσσερις αξιωματικούς στη Δ. Μακεδονία προκειμένου να κάνουν επιτόπια έρευνα. Στην έκθεσή τους ανέφεραν με σαφήνεια ότι οι επαναστάτες φρόντιζαν να εμφυτεύσουν «εις τους Έλληνες (δηλαδή τους Πατριαρχικούς) Μακεδόνας Μακεδονικήν συνείδησιν ανεξάρτητον πάσης άλλης φυλής. [...] ... ώστε ηδυνήθη μετά τέχνης να χαράξη εις τους Μακεδόνας τας γενικάς περί αυτονομίας ιδέας...». Για τον καπετάν Κώτα, που ήταν πατριαρχικός, έγραψαν ότι «επολέμησε γενναίως κατά του τουρκικού στρατού, μη διακρίνων ορθοδόξους και σχισματικούς, βλέπων δε μίαν χριστιανικήν αδελφότητα και μίαν Μακεδονίαν».

Στα ίδια συμπεράσματα κατέληξε και ο Γραμματέας της πρεσβείας της Ελλάδας στην Κωνσταντινούπολη Γιώργος Τσορμπατζόγλου μετά την επίσημη αποστολή του στην ανατολική και κεντρική Μακεδονία:

«Τόσον επί του ανωτέρου ονείρου των Μακεδόνων όσο και επί του σχετικού προγράμματος της αληθούς επαναστάσεως της Μακεδονίας ουδεμίαν ασκούσιν επιρροήν αι πολιτικά βλέψεις και η θέλησης της Βουλγαρικής Ηγεμονίας». Διευκρίνισε επίσης ότι: «Μακεδόνες οπλαρχηγοί ίσως δε και αυτοί έτι οι αρχηγοί εξ ενός και μόνον όρου του συμβολαίου των μετά της χώρας ήντηλσαν μέχρι τούδε την μεγάλην των δύναμιν: εκ του όρου να μη αποβλέψωσιν παρά εις την ελευθερίαν των Μακεδόνων ως

Μακεδόνων. [...] Τολμώ όμως πάντως να φρονώ ότι είναι αδύνατον να απατώμαι ως προς την εξής εντύπωσίν μου: ότι, όπως ωστ' αν η, η επανάστασις σήμερον της Μακεδονίας δεν είναι βουλγαρική και ότι ουχί μόνον ουδεμίαν υπέστη ζημίαν ο Ελληνισμός εκ της μέχρι σήμερον εξελιξεώς της αλλά ωφελείας μεγίστας επορίσατο εξ αυτής».

Στην έκθεση υπάρχει και η απάντηση ως προς τα ψέματα για το μέγεθος και τη συμμετοχή των Μακεδόνων στην επανάσταση: «... η εν τη χώρα επανάστασις είναι πολλώ ευρύτερον εξαπλωμένη ή όσων κοινώς νομίζεται [...] πάντα ανεξαιρέτως τα χωρία και τα τσιφλίκια μεμνημένα εις την κοινήν υπέρ ελευθερώσεως ιδέαν και είναι Έλληνες [πατριαρχικοί Μακεδόνες] φανατικοί οι σπουδαιότεροι αντιπρόσωποι των επαναστατικών συμμοριών εντός των πόλεων και των χωρίων και είναι ουκ ολίγοι οι εντός αυτών εξοπλισμένοι κρύφιοι οπαδοί των συμμοριών. [...] Οι ορθόδοξοι Έλληνες [δηλ. οι πατριαρχικοί], καθά μοι εβεβαίωσεν ο πρώην μητροπολίτης Πελαγονίας, είχαν συμπράξει μετά των ανταρτών εν αδελφική υπέρ ελευθερίας σύμπνοια [...] Οι μόνοι παράγοντες της εξεγέρσεως ους έθρεψε και έκρυψε ο Έλλην Μακεδών χωρικός δεν είναι Βούλγαροι, αλλά γνήσιοι ως αυτός Μακεδόνες».

Στην έκθεση Τσορμπατζόγλου υπάρχει και η απάντηση για το ποιους «Έλληνες» χτύπησαν οι επαναστάτες: «Τα 300 ή 350 μέχρι σήμερον ημέτερα [πατριαρχικοί Μακεδόνες] θύματα της μαχαίρας των ανταρτών υπήρξαν θύματα ουχί βουλγαρικού [εξαρχικού] μισελληνισμού ή οιασδήποτε βουλγαρικής ιδέας, αλλ' απλώς καθαρώς εκδικήσεων των συμμοριτών ή μάλλον θύματα του αισθήματος της αυτοσυντηρήσεως αυτών καταγγελθέντα ή συκοφαντηθέντα πολλάκις υπό κομματικών αντιπάλων ως επικίνδυνοι διώκται και φανατικοί καταδότηι των ανταρτικών κρυσφύγετων».

Τέτοιους καταδότες είχαν εκτελέσει οι Μακεδόνες αντάρτες, κάνοντας ακριβώς ό,τι κάνουν όλοι οι επαναστάτες. Το ίδιο με αυτό που έκαναν οι αντιστασιακοί στους συνεργάτες των κατακτητών κατά την περίοδο της ναζιστικής κατοχής (1941-1945). Αυτούς τους καταδότες εξυμνούν σήμερα εκείνοι που υπονόμεισαν την απελευθερωτική επανάσταση της Μακεδονίας, έτσι ακριβώς όπως θα εξυμνούσαν τους συνεργάτες των Ναζί, αν δεν τελείωνε η ναζιστική κατοχή. Εξάλλου τη βοήθεια προς τους κατακτητές την κατέγραψαν στις εκθέσεις τους οι επίσημοι

εκπρόσωποι της Ελλάδας στη Μακεδονία, καθώς και στα απομνημονεύματά του ο μητροπολίτης Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης.

Ο πρόξενος της Ελλάδας στα Μπίτολα, Κ.Κυπραίος, έγραψε στην έκθεσή του (αρ.554/24-7-1903): «Την παρελθούσαν Παρασκευήν βουλγαρόφωνοι ορθόδοξοι χωρικοί ελθόντες μοι εγνώρισαν εμπιστευτικώς ότι την εικοστήν του μηνός, ημέραν Κυριακήν και εορτήν του Προφήτου Ηλίου, κυρύσσεται αφεύκτως η επανάστασις, και μοι καθόρισαν τα σημεία της συγκεντρώσεως των επαναστατών. Τούτο δεν έλειψα ν' ανακοινώσω τω Γενικώ Διοικητή...».

Στην έκθεση της 26 Ιουλίου, που συνέταξε ο γραμματέας του προξενείου Ίων Δραγουμής, γράφουν: «Εξεγερθέντες πληθυσμοί είναι νυν πεπεισμένοι ότι μάχονται υπέρ ελευθερώσεως αυτών, ουδέ είναι δυνατόν νυν αναχαιτισθή επαναστατικόν αυτών φρόνημα. Αλλά και βλαχόφωνοι και αλβανόφωνοι διάκεινται ευμενώς προς το κίνημα, όχι επειδή είναι βουλγαρικών, αλλ' επειδή θεωρώσι αυτό ελευθερωτικόν, δι' ο και πολλοί αυτών μετέχουσι τούτου, οι δε λοιποί δεν δείκνυνται πρόθυμοι προς αντίδρασιν. Εφ' όσον δυνάμεθα βοηθούμεν Τουρκικάς Αρχάς προς καταστολήν κινήματος, αλλ' ουδαμώς πρόσφορος, ουδέ δυνατόν θεωρώ την επί πλέον δι' ημετέρων πρακτόρων αναχαίτισιν επαναστατών».

Αυτοί οι καταδότες και συνεργάτες των κατακτητών, οι υπονομευτές ενός ευγενικού απελευθερωτικού αγώνα ενός λαού, εξέφραζαν με τον πιο κυνικό τρόπο τα συμφέροντα της ληστρικής τάξης που λυμαίνονταν τον πλούτο και τον ιδρώτα των υπηκόων του βασιλείου της Ελλάδας. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να αυξήσει τα εδάφη και τους πληθυσμούς προς εκμετάλλευση.

Η διαφαινόμενη κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αργά ή γρήγορα, θα οδηγούσε και στην δικαίωση των απελευθερωτικών αγώνων του μακεδονικού λαού. Αυτόν τον αγώνα έπρεπε να υπονομεύσουν, για να μπορέσουν να πάρουν τη θέση των Οθωμανών κατακτητών, στον ίδιο ακριβώς ρόλο. Κι επειδή, όπως γράφουν στις εκθέσεις τους, δεν είχαν οπαδούς στη Μακεδονία πρόθυμους να παίξουν αυτό τον αποτρόπαιο ρόλο, θα φέρουν αξιωματικούς και μισθοφόρους (1904-1908) για να υπονομεύσουν το βαριά τραυματισμένο από την οθωμανική αντεπίθεση μακεδονικό απελευθερωτικό κίνημα.

Η συγκυρία θα ευνοήσει τις κατακτητικές βλέψεις του ελλαδικού σοβινισμού, ο οποίος θα δείξει το πραγματικό του πρόσωπο στη

Μακεδονία. Θα την αντιμετωπίσει καθαρά ως λάφυρο πολέμου και θα φερθεί στους Μακεδόνες πολύ χειρότερα από ό,τι οι Οθωμανοί κατακτητές. Και δεν φτάνει μόνο αυτό, αλλά θα αναγκάσει τους Μακεδόνες να τιμούν ως ελευθερωτές εκείνα τα σοβινιστικά αποβράσματα που υπονόμειναν τον αγώνα τους για ελευθερία. Θα στήσει ανδριάντες εκείνων που συνεργάζονταν με τους κατακτητές, εξαγοράστηκαν, πρόδιδαν, δολοφονούσαν, κατέστρεφαν, βίαζαν, εκβίαζαν, εξαγόραζαν, συκοφαντούσαν. Εκείνων, που στις σημερινές συνθήκες θα παραπέμπονταν στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Η

Ο ψευδεπίγραφος Ελληνισμός και η ψευδεπίγραφη Ορθοδοξία πέρασαν από την Μακεδονία ως βαρβαρότητα και σκοταδισμός.

Το χειρότερο, όμως, απ' όλα αυτά, είναι ότι ανάγκασαν μια μεγάλη μερίδα Μακεδόνων να ντρέπονται για τις ρίζες τους, την ταυτότητά τους, την καταγωγή τους, την ιστορία τους. Κύριο διδακτικό εργαλείο έγινε η παραποίηση των εννοιών Έλληνας και Σλάβος. Ενώ και οι δύο όροι είναι μόνο γλωσσικοί και πολυεθνικοί, τους εμφάνισαν ως εθνικούς. Τους Έλληνες τους εμφάνιζαν ως ανώτερης και ένδοξης καταγωγής, ενώ τους Σλάβους ως κατώτερης καταγωγής, απολίτιστους και άδοξους. Εμάς τους Μακεδόνες μας εμφάνιζαν ως εκσλαβισμένους Έλληνες Μακεδόνες.

Η έννοια Σλάβος κατά τους κλασικούς και ελληνιστικούς χρόνους δεν υπήρχε. Δεν υπήρχε ποτέ και κάποιος ή κάποιοι λαοί που να αυτοαποκαλούνταν Σλάβοι. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τους Ρωμαίους και κυρίως τους Βυζαντινούς. Αποκαλούσαν Σλάβους ή Σθλάβους ή Σκλαβίνους τους πληθυσμούς που εγκαταστάθηκαν σε όλες ανεξαιρέτως τις βαλκανικές περιοχές από τις αρχές του 6^{ου} αιώνα. Ως κοιτίδα τους θεωρείται η Κεντρική Ευρώπη με επίκεντρο τα Καρπάθια όρη, που απλώνονται από τη Ρουμανία μέχρι την Πολωνία. Πριν τους κολλήσουν αυτό το γενικό όνομα, αναφέρονταν στην περιοχή διάφοροι λαοί, όπως Γέτες, Δάκες, Βαστάρνες, Κέλτες κλπ.

Κύριο χαρακτηριστικό, όσων εγκαταστάθηκαν στα Βαλκάνια, όπως και όσων παρέμειναν στην αρχική τους κοιτίδα, ήταν η έλλειψη στρατιωτικής δομής και ηγεμόνων. Γι' αυτό και όπου εγκαταστάθηκαν, δεν δημιούργησαν κράτη. Κατά κανόνα ήταν αγρότες, κτηνοτρόφοι, τεχνίτες κλπ. Βασικό στοιχείο της

κοινωνικής τους οργάνωσης ήταν η Πατρία (κοινότητα) την οποία διοικούσε ένας Γέρων, ο οποίος την εκπροσωπούσε και στο συμβούλιο των Γερόντων της εθνότητας (εξ ου και η έννοια της σύγχρονης Γερουσίας).

Ισχυρά κράτη δημιούργησαν ηγεμονικοί στρατοκρατικοί μηχανισμοί, οι οποίοι με τη δύναμη των όπλων εκμεταλλεύονταν πρώτα τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας τους και τον λαό τους και στη συνέχεια με επεκτατικούς πολέμους επέκτειναν την εκμετάλλευση πάνω σε άλλες χώρες και λαούς. Αυτό εξασφάλιζε στην άρχουσα τάξη μεγάλο πλούτο, με τον οποίο δημιουργούσε εντυπωσιακό πολιτισμό. Εντυπωσιακά παλάτια, πύργους, ναούς, οχυρωμένες πόλεις για να φυλάνε τον πλούτο τους, ευχέρεια να ταξιδεύουν, να μορφώνονται, να καλλιεργούν τις τέχνες και τις επιστήμες. Οι ανήκοντες στην άρχουσα τάξη (ηγεμόνες, ευγενείς, γαιοκτήμονες, στρατιωτικοί, αξιωματούχοι, κληρικοί, αυλοκόλακες κλπ.) δεν εργάζονταν, καθώς γι' αυτό είχαν τους σκλάβους και τους δουλοπάροικους.

Η λέξη σκλάβος είναι η λατινική αντίστοιχη της βυζαντινής λέξης δούλος. Από εκεί βγαίνει και η νεοελληνική λέξη δουλεία, το αντικείμενο της οποίας είναι η δουλειά. Την εργασία δηλαδή την λέμε δουλειά, επειδή ήταν κάτι που αφορούσε μόνο τους δούλους και όχι την άρχουσα τάξη. Η άρχουσα τάξη δεν δούλε-νε. Αυτούς τους κεντροευρωπαϊκούς λαούς, λοιπόν, που κατοικούσαν στα βόρεια σύνορά τους ή στις βαλκανικές επαρχίες και που αντί να έχουν δούλους να δουλεύουν γι' αυτούς, έκαναν τις «δουλειές» τους οι ίδιοι τους, οι Ρωμαίοι (Βυζαντινοί) τους χαρακτήριζαν ως δούλους (στα λατινικά σ(κ)λάβος). Και σήμερα στα αγγλικά και γαλλικά ο δούλος λέγεται σλάβος (slave).

Αυτοί οι Σλάβοι, λοιπόν, που δεν είχαν σκλάβους για τις δουλειές τους και τις έκαναν οι ίδιοι τους (αυτοαπασχολούμενοι), θεωρούσαν αδιανόητο και απαράδεκτο να είναι και οι ίδιοι τους σκλάβοι άλλων. Αυτή την πολιτική κουλτούρα τους δεν την απέβαλαν και όταν αρκετοί από αυτούς μετανάστευσαν στα Ρωμαϊκά τότε Βαλκάνια. Εδώ, όμως, είχαν να αντιμετωπίσουν το βυζαντινό φεουδαρχικό καθεστώς, που εκείνους που δουλεύουν ήθελε να τους εκμεταλλεύεται ως δούλους. Αυτοί οι λαοί, όμως, σύμφωνα με τα λιγοστά ιστορικά στοιχεία, δεν φαίνεται να είχαν πρόβλημα ειρηνικής συνύπαρξης με τους προϋπάρχοντες λαούς. Πουθενά δεν αναφέρονται συγκρούσεις, εκδιώξεις ή υποταγές στους νέους λαούς, γιατί απλούστατα εκείνοι δεν είχαν στρατοκρατικό μηχανισμό. Επιπλέον εγκαταστάθηκαν σε

αραιοκατοικημένες λόγω επιδημιών (κυρίως πανώλης) περιοχές. Το σημαντικότερο, όμως, ήταν το γεγονός ότι οι παλιοί λαοί ήταν ήδη σ(κ)λάβοι των Ρωμαίων (Βυζαντινών). Έτσι, οι παλιοί σκλάβοι ένιωθαν πιο κοντά με τους νεοαφιχθέντες «σκλάβους», οι οποίοι μάλιστα ήταν φορείς αντιφεουδαρχικής απελευθερωτικής ιδεολογίας. Αυτό διευκόλυνε και την συγχώνευση και αλληλοαφομοίωσή τους. Ασφαλώς εκεί οφείλεται και το γεγονός ότι πουθενά δεν αναφέρεται περίπτωση που οι παλιοί λαοί να συντάχθηκαν και να υπερασπίστηκαν το απολυταρχικό βυζαντινό καθεστώς από «εισβολές».

Η αντιφεουδαρχική πολιτική κουλτούρα αυτών των Σλάβων είχε ως αποτέλεσμα να καταλυθεί η βυζαντινή εξουσία στην Πελοπόννησο για 218 χρόνια (587-805), στην γνωστότερη κοινωνικοπολιτική επανάσταση της Μ.Ασίας να ηγηθεί ένας Σλάβος (ο Θωμάς 821-823) και στο σημαντικότερο κοινωνικοθρησκευτικό κίνημα των Μπογκομίλων (Βογόμιλοι στα ελληνικά, 10^{ος} -14^{ος} αιώνας) να πρωταγωνιστήσουν αυτοί οι «Σλάβοι». Στην πράξη έδειξαν ότι είναι οι μεγαλύτεροι αντίπαλοι της σκλαβιάς των λαών και του μεσαιωνικού βυζαντινού σκοταδισμού.

Το γεγονός ότι αφομοιώθηκαν εύκολα με τους παλιούς πληθυσμούς, δείχνει ότι ήταν συγγενικοί λαοί. Εξάλλου η βαλκανική χερσόνησος αποτελεί το νότιο άκρο της κεντρικής Ευρώπης που θεωρείται η κοιτίδα αυτών των Σλάβων.

Αυτό δείχνει και η περίπτωση του εκσλαβισμού των Βουλγάρων. Οι Μοισοί (θρακικός λαός), στην χώρα των οποίων εγκαταστάθηκαν τον 7^ο αιώνα οι Βούλγαροι, δεν μπορεί να εκσλαβίστηκαν από Σλάβους που εγκαταστάθηκαν εκεί μόλις έναν αιώνα πριν (6^{ος}) και μάλιστα σε μια εποχή που δεν υπήρχε εκπαιδευτικό, ούτε καν εκκλησιαστικό σύστημα. Η κοινή λογική λέει ότι πρέπει να είχαν συγγενή γλώσσα με τους βορείως του Δούναβη γείτονές τους. Οι θρακικές γλώσσες δεν μπορεί να εξαφανίστηκαν και τη θέση τους να πήραν οι γλώσσες κάποιων «σλάβων» που εγκαταστάθηκαν στα μέρη τους, τι στιγμή μάλιστα που εκείνοι δεν είχαν εκπαιδευτικό σύστημα, ούτε πολιτική και θρησκευτική εξουσία η οποία κατά κανόνα επιβάλλει τη γλώσσα της. Η κοινή λογική λέει πως είχαν ίδιες ή συγγενείς γλώσσες.

Ο αυτοκράτορας Τραϊανός, που κατέκτησε στις αρχές του 2^{ου} αιώνα τη Δακία (σημερινή Ρουμανία) αναφέρει ότι εκεί βρήκε Σλάβους, οι οποίοι στη συνέχεια εκλατινίστηκαν. Η σημερινή Ρουμανική γλώσσα είναι κράμα λατινικών και σλαβικών.

Για την περίπτωση της Μακεδονίας, που μας αφορά άμεσα, αυτή κατά τον 6^ο αιώνα δεν είναι απλώς μια από τις κεντρικές επαρχίες της αυτοκρατορίας. Οι αυτοκράτορες που κυβερνούσαν το Βυζάντιο εκείνη την εποχή (Δυναστεία Ιουστινιανών (518-610) κατάγονται από την περιοχή των Σκοπίων. Είναι δηλαδή «Σκοπιανοί». Ο ιστορικός του Ελληνικού Έθνους Κ. Παπαρηγόπουλος αναφέρει ότι το πραγματικό όνομα του αυτοκράτορα Ιουστινιανού (527-565) ήταν Ουπράβδα (Δίκαιος), που είναι «σλάβικο». Αυτό δείχνει ότι η γλώσσα της περιοχής των Σκοπίων ήταν συγγενής με τη γλώσσα όσων πιθανώς να εγκαταστάθηκαν εκεί αργότερα. Εξάλλου τα Σκόπια (αναφέρονται σε αρχαίες πηγές ως Σκούποι ή Σκόποι) διατήρησαν το ίδιο όνομα και μετά την λεγόμενη έλευση νέων πληθυσμών, κάτι που δείχνει συγκατοίκηση και συγγενή καταγωγή.

Όπου εγκαταστάθηκαν πολυπληθείς ή οργανωμένοι στρατοκρατικά λαοί, επέβαλαν και το όνομά τους. Έτσι η Μοισία μετονομάστηκε σε Βουλγαρία, η Δακία σε Σερβία, η Ιλλυρία σε Αλβανία – Κροατία, η Πελοπόννησος σε Μοριά κλπ. Το γεγονός ότι κάτι τέτοιο δεν συνέβη με τη Μακεδονία, δείχνει ότι ή εγκαταστάθηκε μικρός αριθμός μεταναστών ή ότι δεν είχε στρατοκρατική δομή ή και τα δύο.

Η πόλη των Σκοπίων καταστράφηκε από σεισμό το 520 και ανοικοδομήθηκε από τον Ιουστινιανό και γι' αυτό αναφέρεται και ως Ιουστινιανή Πρώτη. Αυτό δείχνει μια ιδιαίτερη φροντίδα των αυτοκρατόρων προς την γενέτειρά τους. Αν λάβουμε υπόψη και το γεγονός ότι το Βυζάντιο επί Ιουστινιανών βρίσκονταν στην μεγαλύτερη ακμή του, τότε δεν μπορεί παρά να αποκλείσουμε την περίπτωση να εγκαταστάθηκαν στην ευρύτερη περιοχή πληθυσμοί ως επιδρομείς ή κατακτητές. Εξάλλου καμία πηγή δεν αναφέρει εκδίωξη πληθυσμών και ούτε υπάρχει κάποια αναφορά σε κάποιον λαό που εκδιώχθηκε από τη Μακεδονία. Φαίνεται πολύ πιθανότερο οι Ιουστινιανοί να ευνόησαν την εγκατάσταση κάποιων συγγενών πληθυσμών από το βορά, για να ενισχύσουν τη θέση τους στα πλαίσια της μάχης για την εξουσία της αυτοκρατορίας απέναντι σε ανατολίτες ανταγωνιστές.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο επίσης το γεγονός, ότι οι εχθρικές και περιφρονητικές περιγραφές για τους λεγόμενους πλέον Σλάβους προέρχονται κυρίως από το πατριαρχικό ιερατείο, στο οποίο κυριαρχούσαν οι εξ Ανατολίας (Καππαδοκίας, Πόντου, Κιλικίας, Συρίας κλπ) ιεράρχες. Το ότι οι πρόγονοί μας δεν

χρησιμοποιούσαν την ονομασία Σλάβοι, μπορεί να το επιβεβαιώσουν και οι γκραικοί Μακεδόνες. Δεν μπορεί να μην ήξεραν την καταγωγή τους οι ίδιοι οι Μακεδόνες και να την ήξεραν οι εξ ανατολών ιεράρχες και πληθυσμοί!

Κάτι παρόμοιο με την ονομασία των Σλάβων έγινε πιο πρόσφατα με την ονομασία των γηγενών της Αμερικής. Οι ίδιοι τους ποτέ δεν αποκαλούνταν Ινδιάνοι. Έτσι τους αποκαλούσαν οι πρώτοι Ευρωπαίοι εξερευνητές και έποικοι, γιατί πίστευαν ότι είχαν φτάσει στις ανατολικές Ινδίες κάνοντας το γύρο της Γης πλέοντας δυτικά. Τελικά, παρόλο που διαπιστώθηκε ότι η Νέα Γη (ανάλογο με τις Νέες Χώρες για την Ελλάδα) δεν είναι οι Ινδίες, επικράτησε να αποκαλούνται οι ντόπιοι κάτοικοι της Ινδιάνοι, γιατί έτσι τους ονόμασαν οι Ευρωπαίοι έποικοι

Αυτοί οι, επονομασθέντες πλέον Σλάβοι, λαοί της Κεντρικής Ευρώπης που ζούσαν ήσυχα ανά τους αιώνες, χωρίς να ενοχλούν κανένα γείτονα και χωρίς να νιώθουν την ανάγκη να δημιουργήσουν ισχυρά κράτη, από τον 5^ο αιώνα άρχισαν να δέχονται πίεση από εισβολές κυρίως από τα ανατολικά. Δεν ήταν εισβολές οικονομικών μεταναστών που έψαχναν καλύτερες συνθήκες ζωής, χωρίς να ενοχλήσουν ή να εκμεταλλευτούν άλλους αδύνατους, αλλά ορδές με στρατιωτική δομή και αυταρχική κουλτούρα. Τους υπέτασσαν και τους εκμεταλλεύονταν ή τους επέβαλαν φόρους ή τους πίεζαν να μεταναστεύσουν. Ούνοι, Ούγγροι, Βούλγαροι, Πετσενέγοι, Τούρκοι κλπ. ήρθαν στα μέρη τους και έκαναν κράτη. Αυτό επέβαλε πλέον και σ' αυτούς την ανάγκη στρατοκρατικής οργάνωσης, μεμονωμένα ή με άλλους λαούς.

Πιο πρόσφατα, στα βορειοδυτικά ανακατώθηκαν με Γερμανούς και έκαναν γερμανικά κράτη. Το γερμανοσλαβικό κράτος της Πρωσίας, πρόδρομος του σημερινού γερμανικού, είχε σλάβικο όνομα, όπως σλάβικο είναι και το όνομα της σημερινής πρωτεύουσας, του Βερολίνου (Berlin). Στα βορειοανατολικά κάποιοι κινήθηκαν ανατολικά, ανακατεύτηκαν με Φίνους, Σκύθες, Τατάρους, Μογγόλους κλπ. και έκαναν το Ρωσικό έθνος και κράτος. Οι Βενετοί ανακατεύτηκαν με τους κατακτητές Λομβαρδούς και αποτελούν τους σημερινούς βόρειους Ιταλούς. Στα Βαλκάνια έγιναν υπήκοοι της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και στη συνέχεια της Οθωμανικής.

Η έλευση του Διαφωτισμού και η κατάρρευση των αυταρχικών

αυτοκρατοριών έδωσε τη δυνατότητα στους ευρωπαϊκούς λαούς να χειραφετηθούν και να αυτοδιατεθούν. Η ιστορική συγκυρία δεν επέτρεψε στον μακεδονικό λαό να φτάσει στο ποθητό αποτέλεσμα, καθώς πριν τη κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, έγινε στόχος των αρπακτικών καθεστώτων που είχαν δημιουργηθεί γύρω του. Σήμερα αποτελεί την τελευταία περίπτωση λαού της Ευρώπης, που, όχι μόνο δεν κατάφερε να αυτοδιατεθεί, αλλά εμποδίζεται ακόμα και η χειραφέτησή του εντός των κρατών στα οποία προσαρτήθηκαν τμήματα της πατρίδας του.

Άκου, λοιπόν, Μακεδόνα!

Άκου Νεοέλληνα!

Η συμπλήρωση 100 χρόνων από την προσάρτηση της νότιας Μακεδονίας από την Ελλάδα ας γίνει αφορμή για έναν πραγματικό απολογισμό των συνεπειών της για μας τους γηγενείς Μακεδόνες. Ας δούμε την ωμή πραγματικότητα και ας τολμήσουμε να πούμε όλη την αλήθεια, όσο δυσάρεστη κι αν είναι. Ο εθνικός ποιητής της Ελλάδας Δ.Σολομός έλεγε ότι «εθνικόμ είναι το αληθές».

Αυτά τα 100 χρόνια δεν μας άφησαν να γευτούμε τα αγαθά της ελευθερίας, της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης. Ήταν χρόνια βάρβαρης καταπίεσης και ακραίας καταπάτησης των δικαιωμάτων μας. Μας ανάγκασαν να απαρνηθούμε την εθνική μας ταυτότητα, την ιστορία μας, τους συγγενείς μας, τους ομογενείς μας. Μας έκαναν μάλιστα να στρεφόμεστε εναντίον τους, κάνοντάς μας έτσι γενίτσαρους.

Μας «εξελλήνισαν» με τις πιο ακραίες φασιστικές μεθόδους. Μας απαγόρεψαν τη μητρική μας γλώσσα και άλλαξαν τα ονόματά μας και τα ονόματα των χωριών και των πόλεων μας, χωρίς να μας ρωτήσουν και χωρίς να επιτρέψουν οποιαδήποτε μορφή διαμαρτυρίας.

Αν αποδεχθούμε αυτού τους είδους τον εξελληνισμό, αφενός θα έχουμε δικαιώσει τις φασιστικές πρακτικές επιβολής του και θα έχουμε επιβραβεύσει τα εγκλήματα που έγιναν κατά των προγόνων μας, αφετέρου δε θα γίνουμε ένας λαός χωρίς ρίζες, χωρίς δική του ταυτότητα, χωρίς αξιοπρέπεια, χωρίς ιστορία. Ακόμα και να δηλώνουμε Έλληνες, δεν θα μας πιστεύουν, κι ας μην το διακηρύττουν δημοσίως. Από μέσα τους θα γελούν μ' εμάς, αλλά θα κρύβουν την περιφρόνησή τους.

Οι διεθνείς συνθήκες και ειδικά οι ευρωπαϊκοί θεσμοί στους

οποίους είμαστε ενταγμένοι, μας εγγυώνται την ελευθερία της έκφρασης και συλλογικής διεκδίκησης των δικαιωμάτων μας. Το να μεμψιμοιρούμε μεταξύ μας δεν ωφελεί. Μόνο η συλλογική πάλη μπορεί να φέρει αποτελέσματα. Μας δίνεται επιτέλους η δυνατότητα, όχι μόνο να αποκαταστήσουμε την αξιοπρέπειά μας και την ιστορία μας, αλλά να διεκδικήσουμε άρση των συνεπειών της ρατσιστικής σε βάρος μας πολιτικής, που μας κατάντησε πολίτες τρίτης κατηγορίας.

Η πραγματική ιστορία μας κατατάσσει στους δημοκρατικούς και προοδευτικούς λαούς, που την επιβίωσή τους και την ευημερία τους την χρωστούν μόνο στην εργασία τους και όχι στην εκμετάλλευση άλλων λαών. Για τον λόγο αυτό η συνύπαρξή μας με όλους τους συντοπίτες και γείτονές μας, ασχέτως καταγωγής, γλώσσας και θρησκευτικών πεποιθήσεων, ήταν πάντα φιλική και ειρηνική. Παίρναμε τα όπλα μόνο κατά των δυναστών, των κατακτητών και των προδοτών. Γι' αυτό και η απελευθερωτική μας επανάσταση διέπονταν από τις ουμανιστικές αρχές του Διαφωτισμού και αποσκοπούσε σε μια ανεξάρτητη Δημοκρατία της Μακεδονίας, που θα εξασφάλιζε ελευθερία και ισοτιμία σε όλους τους πολίτες της ανεξαρτήτως εθνικής καταγωγής, γλώσσας, θρησκευτικών πεποιθήσεων.

Κι εσείς πολίτες αυτής της χώρας, και ειδικά όσοι διαμένετε στη Μακεδονία, αφυπνιστείτε και ευαισθητοποιηθείτε. Βλέπετε δίπλα σας τις ρατσιστικές διακρίσεις, την καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την τρομοκρατία που ασκείται σε βάρος των ντόπιων συμπολιτών σας και σιωπάτε, όπως ακριβώς σιωπούσαν οι Γερμανοί πολίτες βλέποντας τα εγκλήματα του φασιστικού καθεστώτος της χώρας τους κατά αλλοεθνών συμπολιτών τους. Έχετε εξοικειωθεί με αυτή την φασίζουσα κατάσταση και σας φαίνεται φυσιολογική. Φασισμός δεν είναι μόνο αυτός που εκδηλώθηκε στο εύρος και στις ακραίες του μορφές στη Γερμανία και την Ιταλία τη δεκαετία του 1940. Είναι και ο τρόπος που αντιμετώπισε η Ελλάδα τους μη ελληνόφωνους λαούς μετά την κατάκτηση των Νέων Χωρών πριν από έναν αιώνα. Η Μακεδονία πριν το 1912 δεν ήταν ελληνική, όπως σας έμαθαν να φωνάζετε, αλλά και από άγνοια να πιστεύετε. Εξελληνίστηκε με την εθνοκάθαρση, τον εποικισμό και τον βίαιο εξελληνισμό των μη ελληνόφωνων.

Πριν από έναν αιώνα το σοβινιστικό καθεστώς της Ελλάδας δεν

επιδίωξε, όπως όφειλε, να βοηθήσει την απελευθέρωση των αδελφών χριστιανικών λαών από τον οθωμανικό ζυγό.

Οι Μακεδόνες είχαν βοηθήσει στην απελευθέρωση της Ελλάδας. Όταν απέτυχε η εξέγερσή τους το 1822, γνωστή και ως επανάσταση του Βερμίου, μακεδονικό σώμα με επικεφαλής τους μη ελληνόφωνους Τάσο Καρατάσο από τη Ντόμπρα Μπογκρόνιτσα Ημαθίας (Καλή Παναγιά) και τον Γκέλε Γκάτσοβ (Αγγελή Γάτσο) από το Σαρακίνοβο (Σαρακινοί) Πέλλας πήγε στην επαναστατημένη Ελλάδα και πολέμησε μέχρι την απελευθέρωσή της.

Η Ελλάδα, όχι μόνο δεν ανταπέδωσε εκείνη τη βοήθεια, αλλά και υπονόμεισε τον απελευθερωτικό αγώνα των Μακεδόνων. Επιπλέον, φέρθηκε στους απογόνους εκείνων των επαναστατών με χειρότερο τρόπο από ό,τι φέρθηκαν οι Οθωμανοί κατακτητές. Δεν σέβεται, όπως και σχεδόν όλοι εσείς οι υπήκοοί της, ούτε το δικαίωμά τους να αποκαλούνται, όπως όλοι σας αποκαλείτε εκείνους τους επαναστάτες: Μακεδόνες.

Την επανάσταση του Ίλιντεν, που έκαναν οι απόγονοι εκείνων ακριβώς των Μακεδόνων, την λέτε βουλγαρική, αδιαφορώντας αν μας προσβάλετε και μας πληγώνετε. Αυτή η συμπεριφορά δεν αποτελεί απλώς μια αχαριστία, αλλά μια ιστορική ατιμία, ένα έγκλημα που αμαυρώνει την ιστορία αυτού του κράτους και το κατατάσσει στα μη δημοκρατικά κράτη.

Η φασίζουσα αρχή της καθαρότητας και ανωτερότητας είναι η βασική αρχή της εθνικής ιδεολογίας αυτού του κράτους. Την έχετε υιοθετήσει, όμως, γιατί σας κολακεύει. Η πλύση εγκεφάλου που δεχόμαστε περί καταγωγής από έναν φημισμένο αρχαίο λαό, δημιούργησε αυτό το ναρκισσιστικό έθνος, που βλέπει υπεροπτικά τους άλλους γειτονικούς λαούς. Η ίδια η πραγματικότητα λέει ότι αυτό το έθνος δημιουργήθηκε από εκείνους που έστησαν αυτό το κράτος ως θεσμό εξυπηρέτησης των συμφερόντων τους. Εκείνοι δημιούργησαν τη Μεγάλη Ιδέα, ως εργαλείο των αρπακτικών τους βλέψεων. Στο κράμα των ευρωπαϊκών εθνοτήτων στις οποίες ανήκαν οι υπήκοοί του, πρόσθεσε στις αρχές του περασμένου αιώνα και υπηκόους ασιατικών εθνοτήτων. Με τον κρατικό και τον εκκλησιαστικό μηχανισμό επέβαλε στο πολυεθνικό αυτό κράμα την ιδέα περί καταγωγής από τους Έλληνες.

Θα μπορούσε αυτό το κατακευασμένο έθνος να λέγεται ελληνικό με την έννοια που είχε ο όρος μετά τους κλασικούς χρόνους: «Έλληνες εισί οι μετέχοντες της ελληνικής παιδείας». Έτσι, εκτός από τις εθνικές γλώσσες των εθνών που το απαρτίζουν, θα

μπορούσε να έχει ως επίσημη γλώσσα τη διεθνή ελληνική, όπως ακριβώς συμβαίνει με κράτη που έχουν ως επίσημη γλώσσα την αγγλική, χωρίς ο λαός τους να είναι αγγλικής καταγωγής. Η παιδεία που επέβαλε, όμως, κάθε άλλο παρά ελληνική ήταν. Αντί για το ελληνικό ελεύθερο πνεύμα, την κριτική σκέψη, τον ορθολογισμό, τον ελληνικό τρόπο τρόπος ζωής, επέβαλε τον μεσανατολίτικο μυστικιστικό δογματισμό και τον βυζαντινό μεσαιωνικό σκοταδισμό με αρχαιοελληνικό προσωπείο.

Ακραία έκφραση αυτού του παραλογισμού είναι ο ορισμός ως Γιορτής των Γραμμάτων (μαθητών – εκπαιδευτικών) την ημέρα της μνήμης των καταγόμενων από την Καππαδοκία και τη Συρία Τριών Ιεραρχών. Αυτών, δηλαδή, που όχι μόνο δεν εισέφεραν τίποτα στα Γράμματα, αλλά και καταδίωξαν με πάθος τα Ελληνικά Γράμματα. Αν είχαμε πραγματικά ελληνική παιδεία, η ημέρα των Ελληνικών Γραμμάτων θα ήταν αφιερωμένη στους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς και φιλοσόφους.

Η ελλαδική εκκλησία έχει προνόμια και πολιτικό ρόλο, που σε τέτοιο βαθμό καμία άλλη χριστιανική εκκλησία δεν έχει. Γι' αυτό και αντιδρά στον εξορθολογισμό και εξευρωπαϊσμό, δηλαδή εξελληνισμό, της παιδείας και του πολιτικού συστήματος. Αντιδρά στον αυτονόητο για δημοκρατικές χώρες διαχωρισμό της εκκλησίας από το κράτος. Κατά τους αγώνες του λαού για δημοκρατία και δικαιοσύνη ήταν πάντα στο πλευρό της αυταρχικής εξουσίας των μοναρχών, των δικτατόρων και των ολιγαρχικών κομμάτων. Είναι η κυριότερη αιτία της έλλειψης πραγματικής δημοκρατίας στον τόπο όπου γεννήθηκε η δημοκρατία.

Εμείς οι Μακεδόνες που αγωνιζόμαστε για δημοκρατικά δικαιώματα και απόδοση δικαιοσύνης, δεχθήκαμε τις σφοδρότερες συκοφαντίες και επιθέσεις κατά του αγώνα μας από όργανα της εκκλησίας. Είναι ζωντανό παράδειγμα, για τον ρόλο που παίζουν και τον τρόπο που δρουν. Άλλη μια επιβεβαίωση της χρήσης της θρησκείας για σοβινιστικούς σκοπούς. Είναι η πλήρης μετεξέλιξη του ιερατείου από πνευματικό λειτούργημα σε πολιτικό εργαλείο. Κι αυτή την μετεξέλιξη τη λένε Ορθοδοξία.

Ο πιο χαρακτηριστικός εκπρόσωπος αυτής της «ορθοδοξίας» είναι ο μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Άνθιμος. Μέσω της κρατικής τηλεόρασης και εκπομπών του τηλεοπτικού σταθμού της μητρόπολης 4 Ε, σε αγαστή συνεργασία με τις οργανώσεις του φασιστικού χώρου, πρωταγωνιστεί στην εξύβριση και κατασυκοφάντηση του αγώνα μας και του αγώνα των προγόνων

μας. Λέει την επανάσταση των προγόνων μας βουλγαρική και μας αποκαλεί συνέχεια Βούλγαρους, τη στιγμή που ξέρει ότι αυτό αποτελεί για μας προσβολή.

Η εκκλησία καταδίδωξε τη γλώσσα μας, ως διάλεκτο της βουλγαρικής, κι ας ξέρει ότι δεν έχει καμία σχέση με την ταταρομογγολική γλώσσα των Βουλγάρων και ότι η λογοτεχνική καλλιέργειά της ξεκίνησε από τους Θεσσαλονικείς Κύριλλο και Μεθόδιο και τη φιλολογική σχολή της Οχρίδας, που ίδρυσαν οι μαθητές τους άγιοι Ναούμ και Κλήμεντ. Την κυριλική γραφή την εξαφάνισαν μέσα σ' αυτά τα 100 χρόνια και τώρα προσπαθούν να αφανίσουν και την μητρική μας γλώσσα κάνοντας υποτιμητική προπαγάνδα εναντίον της. Διαδίδουν συστηματικά το ψέμα ότι δεν έχει γραφή, κι ας ξέρουν ότι, όχι μόνο έχει την δημιουργημένη στη Μακεδονία Κυριλική γραφή, αλλά και έδωσε γραφή και σε άλλες ευρωπαϊκές γλώσσες. Η ευρεία αποδοχή αυτού του ωμού ψέματος, δείχνει πόσο ανεπτυγμένη έχουν την κριτική σκέψη οι πνευματικοί υποτελείς τους και πώς οι ψεύτες μεταμφιέζονται σε κήρυκες της αλήθειας.

Ο Άνθιμος μπορεί να κάνει κάποιους Μακεδόνες να διστάζουν να εκδηλώνονται ελεύθερα και να κρύβουν την οργή τους, αλλά κάνει και πολλούς να σκέφτονται τρόπο να τον στείλουν στην πατρίδα του την Πελοπόννησο, μιας και δεν βλέπουν άλλο τρόπο να απαλλαγούν από αυτόν και τους ομοίους του.

Στην παρούσα κρίση, οι ιεράρχες έδειξαν τι είδους χριστιανοί και πόσο πατριώτες, αλλά και πόσο πολιτικά ισχυροί είναι. Απαίτησαν και πέτυχαν την εξαίρεση της φορολόγησης του μεγαλύτερου μέρους της εκκλησιαστικής περιουσίας, την εξαίρεση των Δεσποτάδων από τις μειώσεις στους παχυλούς μισθούς τους, τους οποίους μάλιστα παίρνουν μέχρι τα βαθιά τους γεράματα, την μείωση των παπάδων, αν και τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας και μετακίνησης επιτρέπουν την κάλυψη των αναγκών 2-3 ή και περισσότερων ενοριών από έναν κληρικό.

Όπως καταργήθηκαν οι Νομαρχίες και διευθύνονται από τον Περιφερειάρχη, έτσι θα μπορούσαν να καταργηθούν και οι Μητροπόλεις και να διευθύνονται από έναν Μητροπολίτη ανά Περιφέρεια, ο οποίος θα έχει έναν Αρχιμανδρίτη, χωρίς παρατρεχάμενους, ως αναπληρωτή σε κάθε πρώην νομαρχιακή Μητρόπολη. Έτσι θα ελαφρύνονταν ο Έλληνας φορολογούμενος σ' αυτή τη μεγάλη κρίση.

Οι κληρικοί αντί, αν έχουν δύο χιτώνες να δίνουν οικειοθελώς τον

ένα, όπως δίδασκε ο ιδρυτής της εκκλησίας, αυτοί από τους πολλούς και πανάκριβους χιτώνες τους, δεν θέλουν να δώσουν ούτε έναν. Κατά τα άλλα, ως επαγγελματίες υποκριτές, παρεμβαίνουν πολιτικά, παριστάνοντας τον συμπαραστάτη εκείνων που, λόγω της παρούσας κρίσης, κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς κανένα χιτώνα. Με αυτόν τον υποκριτικό τρόπο υπενθυμίζουν στην κυβέρνηση, την δυνατότητά τους να επηρεάζουν πολιτικά το αδαές ποίμνιό τους. Και το κάθε κόμμα εξουσίας ξέρει αυτή τους τη δυνατότητα και αποφεύγει να θίξει τα εκκλησιαστικά προνόμια, με αποτέλεσμα να διαιωνίζεται αυτή η παρασιτική κατάσταση.

Η σχετικά καλή γνώμη που έχει η πλειοψηφία των Νεοελλήνων για τους δύο αυτούς αυταρχικούς, οπισθοδρομικούς και παρασιτικούς θεσμούς, όπως και για το Βυζάντιο, οφείλεται στον λόγο ότι την ιστορία την διδάσκουν αυτοί. Κάνοντας κατάχρηση της εξουσίας τους, τη διδάσκουν όπως θέλουν μέσω της κρατικής εκπαίδευσης, των κρατικοδίαιτων ιστορικών, της εκκλησίας και των παρακρατικών ιδρυμάτων που έχουν στήσει. Έτσι, ο μέσος πολίτης δεν μπορεί να έχει σωστή γνώμη, καθώς αυτή προϋποθέτει σωστή γνώση, την οποία του στερούν.

Αποτέλεσμα αυτής της απατηλής εικόνας είναι να εκπλήσσεται ο Νεοέλληνας και να πικραίνεται, καθώς η διεθνής κοινότητα αμφισβήτησε τις τελευταίες δεκαετίες τις απόψεις του για το Μακεδονικό, καθώς ακούει να διαμαρτύρονται και να διαδηλώνουν «Σκοπιανοί ανθέλληνες» στο εξωτερικό και δεν καταλαβαίνει γιατί είναι «ανθέλληνες», καθώς διαπίστωσε ότι όλοι οι γείτονες είναι εχθρικοί προς το κράτος μας, καθώς χαρακτήρισαν την χώρα μας ταραξία και «μαύρο πρόβατο» των Βαλκανίων, και τελευταία, εκτός από «μαύρο πρόβατο» της Ευρώπης την χαρακτήρισαν τριτοκοσμική, αναξιόπιστη και αδιόρθωτη. Εξανίσταται και επαναστατεί κατά των Ευρωπαίων συμμάχων που της φέρονται αυστηρά και της ρίχνουν και μερικά χαστούκια για να τη συνεφέρουν, αντί να επαναστατήσει κατά εκείνων που την κατάντησαν έτσι.

Αυτό το κράτος ήταν από τη δημιουργία του το χαϊδεμένο των Δυτικών στα Βαλκάνια. Από τη δεκαετία του '90, όμως, όχι μόνο δεν είναι, αλλά κινδυνεύει να γίνει ο αποδιοπομπαίος τράγος. Ο τροχός άρχισε να γυρίζει ανάποδα. Οι νέες συνθήκες επιβάλουν επιτακτικά την ανάγκη να δημιουργήσει νέες συμμαχίες και νέες σχέσεις με τους γείτονές του. Πρώτα απ' όλα, όμως, πρέπει να δημιουργήσει νέες σχέσεις με τους αλλοεθνείς, αλλόγλωσσους και

αλλόθρησκους υπηκόους που απέκτησε μετά τον «διπλασιασμό της έκτασής του» κατά την επεκτατική επιχείρηση που άρχισε το 1912. Με αυτούς τους αυτόχθονες στους οποίους φέρθηκε ως ο χειρότερος κατακτητής από όλους τους προηγούμενους.

Εμείς οι Μακεδόνες δεν θα γιορτάσουμε τη συμπλήρωση 100 χρόνων ανελευθερίας ως απελευθέρωση. Θέλουμε να γιορτάσουμε το 2012 ως τον πρώτο χρόνο πραγματικής απελευθέρωσης. Απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό είναι:

Η δημόσια και έμπρακτη συγγνώμη του κράτους για τον απάνθρωπο τρόπο που μας φέρθηκε.

Η δημόσια καταδίκη των εγκλημάτων κατά του λαού μας.

Η λήψη μέτρων για ελεύθερη καλλιέργεια της ντόπιας μακεδονικής κουλτούρας.

Η διδασκαλία της δημιουργημένης στη Μακεδονία κυριλικής γραφής και της μακεδονικής γλώσσας σε όλα τα δημόσια σχολεία.

Η εκπόνηση και υλοποίηση ειδικών προγραμμάτων για την οικονομική ενίσχυση των Ντόπιων, ώστε να αρθούν οι συνέπειες της ρατσιστικής πολιτικής που τους κατάντησε οικονομικά ασθενέστερους ακόμα και από τους πρόσφατα εγκαταστημένους στη Μακεδονία εποίκους.

Η δημόσια συγγνώμη της εκκλησίας για τη συμμετοχή της στα εγκλήματα κατά του λαού μας και στη βρώμικη προπαγάνδα κατά της ταυτότητας και της ιστορίας μας.

Η άμεση απαγόρευση, με απειλή ποινικής δίωξης, των τελετών προς τιμήν των εγκληματιών που υπονόμισαν τον απελευθερωτικό αγώνα των Μακεδόνων.

Η εφαρμογή του αντιρατσιστικού νόμου και η αυτεπάγγελτη δίωξη όσων ενεργούν και εκφράζονται ρατσιστικά κατά οποιασδήποτε έκφρασης της μακεδονικής κουλτούρας, ειδικά δε κατά των ομοϊδεατών της ΠΑΟ και των Ταγματασφαλιτών που άρχισαν και γίνονται προκλητικοί.

Ο σεβασμός και η προβολή των μακεδονικών απελευθερωτικών αγώνων και ο ορισμός της εορτής του Προφήτη Ηλία – Ίλντεν - ως επίσημης εθνικής εορτής των Μακεδόνων.

Η άμεση έναρξη ουσιαστικού διαλόγου της πολιτείας με τους Μακεδόνες ακτιβιστές.

Απαραίτητη προϋπόθεση, όμως, για όλα είναι να συμπεριφερθούμε εμείς οι Μακεδόνες ως ελεύθεροι πολίτες και όλοι οι Νεοέλληνες ως δημοκρατικοί πολίτες.